

اداره خانی :
فله پنجشنبه بازاری صاحبگیر خاند. ۱۶

آبولا

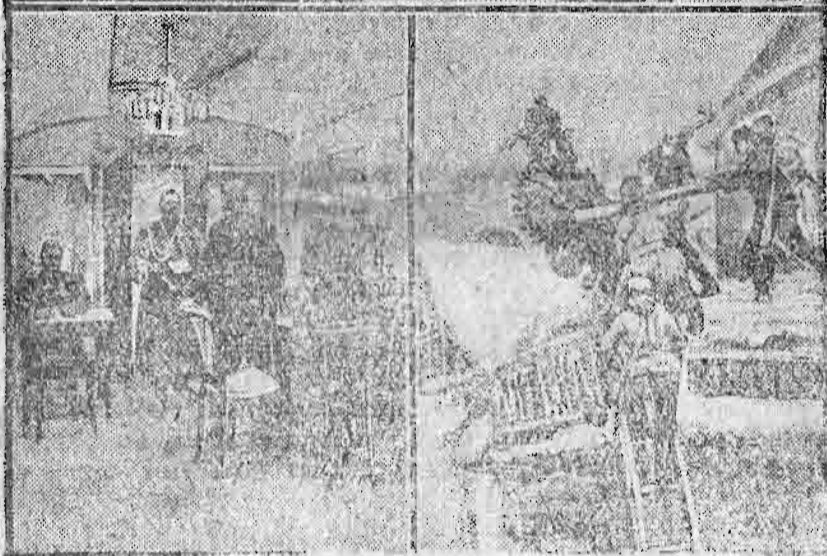
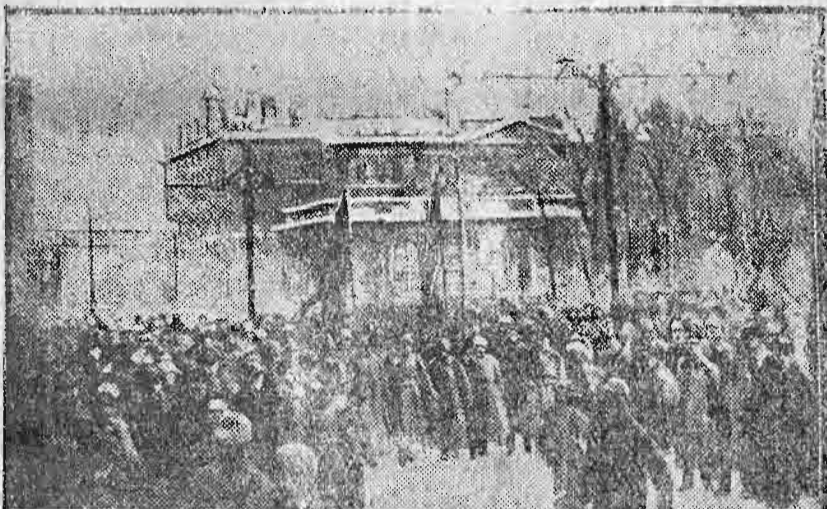
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستووولوس د. خریسیدیس

ΑΒΛΑ

ΤΙΜΑΤΑΙ 1 ΓΡ.

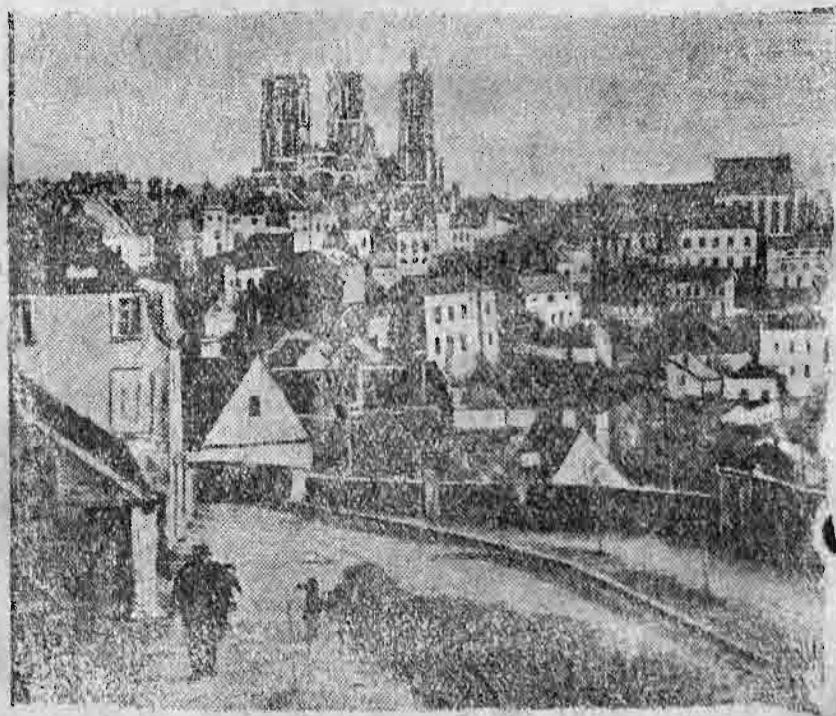
Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν.
Στρατιῶται ὀδηγοῦντες πλήθη εἰς τὴν ὁδὸν Νέφσκη.
Ἡ παραίτησις τοῦ Τσαίρου.
Καταβίβασις τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ αἰετοῦ.

Τὸ St Quentin
Ἡ ἐρειπωθεῖσα ὁδὸς Paris. — Μέρους τοῦ καταστραφέντος νεκροταφείου.
Τὸ δημοτικὸν νοσοκομεῖον. — Ἡ μητρόπολις.

Laon, ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Aisne.

Ἄγγλοι ἐφεδικοπομποί.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗ

Ἀπὸ τὰς σκηνάς, τὰς συμβάσας γύρω εἰς τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ — κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην—ἀπὸ ὄλους τοὺς χαρακτηῖρας, οἱ ὅποιοι προβάλλουν περὶ τὸν ἀνάπηρον ἐκεῖνον νέον, ἡ πολυπραγμοσύνη τῶν γνωστών, τῶν φίλων, τῶν γειτόνων, τοῦ ὄχλου ὄλου, τέλος, βεβαίως θέλει ἐλκύσει τὴν προσοχὴν τοῦ μελετητοῦ τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτηῖρων.

Ἵπῃρχεν εἰς τυφλὸς ἐκ γενετῆς. Ὅλοι συνειθισαν νὰ βλέπουν τὰς κενὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κάπου-κάπου ἤκούετο καὶ καμμία ὑποκριτικῶς συμπονετικὴ φωνή, εἰς στεναγμὸς συμπαθείας. Ἐν τούτοις, ὁ τυφλὸς αὐτὸς ἐθεραπεύθη, ἀνέβλεψε καὶ εἰς τὰς χάσας τῶν ὀφθαλμῶν του κόγχας ζωηρὸν τὸ φῶς προβάλλει. Οἱ τόσοι, οἱ συμπονοῦντες ὑποκριτικὰ τὴν ἀναπηρίαν τοῦ νέου, δὲν ἐσταμάτησαν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἀναβλέψεως, δὲν ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὴν γηθοσύνην, ἡ ὅποια πρέπει νὰ παρακολουθῆ κάθε εὐγενῆ καὶ ὠραίαν πράξιν, ἀλλ' ἐρρίφθησαν εἰς τὴν πολυπραγμοσύνην, εἰς τὴν μικρολόγον ἔρευναν, εἰς τὸ μωρὸν ἐνδιαφέρον τοῦ: πῶς; τί; διατί;

Δὲν ἠρκέσθησαν νὰ συγχαρῶσι τὸν ἰαθέντα, τὴν συμπάθειάν των—τὴν ὑποκριτικὴν—δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ ἡ χαρὰ ἡ ἄδολος, ἀλλ' ἡ ἔνοχος περιέργεια, ἡ διονύχιαις, ἡ ἄσκοπος τῶν συνθηκῶν, τοῦ τρόπου, τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐγίνετο τὸ θαῦμα καὶ ἡ ἴασις. Καὶ ὁ τυφλός, δυστυχῆς καὶ ἰαθεὶς πλέον, ἠναγκάζετο ν' ἀπολογῆται, νὰ παρέχῃ τὰς αὐτὰς ἐξηγήσεις καὶ νὰ προκαλῆ τὰ σχόλια.

Ἡ πολυπραγμοσύνη δὲν εἶναι ἐλάττωμα τῶν παρωχημένων χρόνων, δὲν εἶναι κακὸν κοινωνικὸν ἐκλειψασῶν. Καὶ ἡ σημερινὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τῆς κοινωνίας μας κατάστασις φιλοξενεῖ τὴν φρικτὴν αὐτὴν νόσον. Τὸ παθολογικὸν καὶ ἀκαρπὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄλλον, τὴν νοσηρὰν περιέργειαν περὶ τοῦ τί κάμνει, πῶς ζῆ, πῶς διάγει, ποῦ κατευθύνει τὰ βήματά του πρόσωπον, τὸ ὅποιον οὐδένα θίγει, οὐδένα βλέπει διὰ τῆς μιᾶς ἢ ἄλλης του διαγωγῆς, ἀπασχολεῖ τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων, τὸ ὄνομά του ψιθυρίζουν ἀφθονα στόματα καὶ ἀσχολοῦνται περὶ αὐτοῦ περισσότερα τῶν ὅσα γνωρίζει.

Ἄν, τοῦλάχιστον, τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἦτο εὐεργετικόν, ἂν προσλάμβανε καταστροφάς, ἂν ἦτο πρόξενον κάποιας ὠφελείας! Ἄλλοιμονον! οὐδὲν ἀπ' αὐτά. Εἶναι ἐνδιαφέρον, ἰκανὸν μόνον νὰ τροφοδοτῆ τὴν μικρολογίαν, τὰς διαδόσεις, τὰς φήμας, ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον θίγει ὑπολήψεις, κρημνίζει τὴν τιμὴν, ἐολοφονεῖ καὶ πλήττει ὑποῦλως.

Αὕτη εἶναι ἡ σημερινὴ πολυπραγμοσύνη τῶν μὴ ἀνεπτυγμένων κοινωνικῶν. Ποῖος θὰ τὴν πατάξῃ;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΙ

Ἐνῶ, καθήμενος παρὰ τὸ γραφεῖόν μου, ἤτοιμαζόμην νὰ πληρώσω τὰ ἀπαιτούμενα χειρόγραφα διὰ τὰς δύο στήλας αὐτὰς καὶ παρηκολούθουν μὲ ρυθμὸν βλέμμα κάποιας ψευγαλέας σκέψεως, μὲ φθάνει μία ἐπιστολή.

Ἡ περιέργεια τοῦ ἐπαγγέλματος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀναβάλω τὴν ἀποσφράγισίν της· τὴν ἤνοιξα καὶ τὴν ἀνέγνωσα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχαν ἐν παρατηρούμενον κοινωνικὸν φαινόμενον καὶ ἔλεγα:

Σεῖς, ποῦ εἶχετε πρὸ δύο ἐβδομάδων τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσῃ τὸν ὑπερσπολογητὴν τῆς μονώσεως, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔχετε τὴν ὀλιγωτέραν, νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα αὐτό, ποῦ ἔρχεται νὰ κατακρίνῃ μίαν πολὺ συνήθη κακὴν σκηρὴν, τῆς ὁποίας σχεδὸν κάθε ἡμέραν παριστάμεθα μάρτυρες.

Δὲν θὰ εἶδα, βέβαια, εἰς ἐσεῖναι, εἰ ὁποῖοι δὲν ἔτυχε νὰ ἴδουν χίλιες φορὰς ἕως τώρα ἄνδρας εἰς τὸ τοῦνελ, εἰς τὸ τράμ, εἰς τὰ βαπόρια, εἰς τὰς παραχωρῶν τὴν θέσιν των εἰς τὴν κυρίαν, ποῦ ἔτυχε νὰ εὐρίσκῃται ὀρθία πρὸ αὐτῶν.

Ἐπάρχουν πολλοί, ὅσοι τὸ κάμνουν κατὰ πρῶτον, καὶ ἄλλοι, περισσότεροι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι τὸ θεωροῦν ὡς μίαν ὑποχρέωσιν τῆς εὐγενείας, ὡς ἐν καθήκον ἰσρὸν καὶ ἀπαραίτητον.

Καὶ τὸ κάμνουν μὲ διαλὴν εὐχαρίστησιν. Πρῶτον μὲν, διότι ἐκελεοῦν κατὰ ποῦ τὸ ἐπιβάλλει τὸ εὐρωπαϊκὸν savoir vivre, καὶ, συνεπῶς, φαίνονται κοινωνικῶς μερφωμένοι, καὶ, δευτέρου, διότι γίνονται εὐχάριστοι εἰς μίαν κυρίαν ἄγνωστον, ἡ ὁποία ἔχει τὸ προσόν—κατὰ πραγμασίαν—νὰ εἶναι ὠραία.

Θὰ μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἔχω γνώμην ὄλος διόλου ἀντίθετον πρὸς αὐτήν. Λοιπὸν, ἡμῶν περιέργως νὰ μάθω τί σκέπτονται οἱ ἄνδρες αὐτοί, ποῦ ὑποβάλλονται εἰς τὴν θυσίαν τῆς ὀρθοστασίας χάριν μιᾶς ἀγνώστου γυναικὸς καὶ προχθῆς ἀκόμη, μέσα εἰς τὸ βαπόρι τοῦ νησιοῦ, ἐπιληθίασα κάποιον μεσήλικα, ποῦ παρεχώρησε τὴν θέσιν του, εὐθὺς ὡς ἡ ἔλιξ τοῦ ἀτμοπλοίου ἤρχισεν νὰ πηλῆ τὴν θάλασσαν, εἰς μίαν κυρίαν ἄγνωστον, μὲ κίνδυνον αὐτῆς νὰ φθάσῃ εἰς Πρίγκηπον ὄρθιος, περισσότερον κουρασμένος, παρὰ ἀπὸ τὴν πειρὸ ἐργατικὴν του ἡμέραν.

Τὸν ἐπιληθίασα καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Ἀγαπητέ, σὲ συχαίρω δι' ὅτι ἔκαμες πρὸ ὀλίγου, μὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃς, βέβαια, νὰ μὴ κατορθῶναι νὰ ἐννοήσω τοὺς λόγους, ποῦ σ' ἔκαμαν νὰ σηκωθῆς. Θὰ ἔχῃς τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ τοὺς ἐξηγήσῃς;

— Πῶς; δὲν ἐννοεῖς, λοιπὸν, τὸ καθήκον ἐνὸς ἀνδρὸς ἀπέναντι μιᾶς κυρίας; δὲν βλέπεις...

— Εἶμαι μύσψ· φορῶ γυαλιὰ εἰς τὰ μάτια, ἂν μάλιστα εἶχαν ἐφεύρει καὶ γυαλιὰ διὰ τὴν ἀντιληψίν, δὲν θὰ εἶδισταζα νὰ φορέσω καὶ ἀπ' αὐτά. Λοιπὸν...

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ εἶναι κάνας περιποιητικὸς εἰς μίαν γυναῖκα, διότι ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα πλάσμα λεπτὸν, ἀδύνατον, εὐαίσθητον. Ἄλλως τε, θὰ τῆς ἦτο μαρτύριον (νὰ ταξιδεύσῃ ὡς στὸ νησί ὀρθία. Δὲν τὴν εἶδες πόσον ὑποφέρει ἐπάνω εἰς τὰ κομψὰ της σκαρπίνια!

— Ἐὖγε! ἂν εἶναι μόνον οἱ λόγοι αὐτοί, ἔχω πολὺ πρόχειρα μέσα νὰ τοὺς πολεμήσω. Ἐν πρώτοις, μία γυναῖκα, δὲν ἤξουσῶ πῶς, ἐπεκράτησεν ἡ σφαλῆρὰ ἰδέα νὰ θεωρητῆ ἀνίσχυρον καὶ ἀσθενικὸν πλάσμα. Βέβαια, οὐ δὲν εἶσαι σφώτερος ἀπὸ τὴν βιολογίαν ὄλην, οὔτε πειστικώτερος ἀπὸ τὴν στατιστικὴν. Λοιπὸν, αὐταὶ αἱ δύο μᾶς ἀναφέρουν μὲ ἀριθμούς, μὲ ἀποδείξεις, μὲ ντοκουμέντα, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ ἀνδρὸς ὡς ὀργανισμὸς καὶ ὡς ἀντίστασις. Δὲν βλέπεις, ὅτι ἡ ἀδρικὴ θνησιμότης καὶ κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τῆς εἰρήνης κατ' ἀναλογίαν εἶναι πολὺ μεγαλειότερα τῆς θηλακῆς; Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι τὸ ἀσθενὲς φύλον· ἀσθενὲς εἶναι τὸ πνεῦμά μας καὶ ἡ φαντασία μας, ἡ ὁποία τὰ ἐξυφαίνει αὐτά. Εἶναι πολὺ ἰσχυ-

ρὸν μάλιστα, ἰσχυρότερον τοῦ ἀνδρὸς. Ἀλλά, καὶ ἂν ὑποθεθῆ ἀπλοῦστατα, ὅτι εἶναι ἰσῆς δυνάμει, ἰσῆς δικαιωμάτων — καθὼς μὲ τόσην ἐπιμονὴν αἱ ἴδιαι μᾶς τὸ διακηρύττουν — δὲν βλέπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ὁ ἀνδρὸς πρέπει νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του. Εἶπες, ὅτι κουράζεται περισσότερον ἐκεῖνη. Ἀλλὰ ποῖος τὴν ἐκούρασεν, παρακαλῶ; ἔχετῆς, ὅτι, ἐνῶ σὺ ὀκτῶ ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα σκετῶνθαι στὴ δουλειὰ καὶ σήμερον ἀκόμη παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃς τὸ βαπόρι, διὰ νὰ τελειώσῃς μίαν ἐκκερμὴ σου ὑπόθεσιν, ποῦ σ' ἔκαμε νὰ εὐρίσκῃσαι εἰς τὸ ἄλλο ἔκρηρον τῆς Σκαμπούλ, αὐτὸ τὸ κομψὸν πλάσματίκι, τὸ ἀθυρμα τοῦτο τῶν αἰθουσῶν, ἐπέρασεν ὄλην τὴν ἡμέραν του στὸ boudoir της, εἰς τὸ καλλυντήριον, βάφουσα τὰ μαλλιά καὶ τὰ χεῖλη, ἀλλάζουσα ἐσώρρουχα καὶ ἐξώρρουχα, φροντίζουσα διὰ μίαν κορδέλαν τοῦ φουστανιοῦ της ἡ ἕνα ἄλλο κόσμημα; Καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη: ποῖος της εἶπε νὰ φορῆ αὐτὰ τὰ στενά, τὰ ὑπερψηλά σκαρπίνια, τὸν σφικτὸ κορσέ, τὰ καμικά ἐσεῖνα ροῦχα; Ἐπερσε νὰ τὴν λυπηθῆς, φίλε μου, ἂν ἦτο κουρασμένη ἀπὸ δουλειὰ, ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα, ἂν ἡ κόπωσις της δὲν προήρχετο ἀπὸ ἐσχλητὰ μέσα, ἀλλ' ἀπὸ ἀνάγκην. Ἀνθρώπον, ποῦ κουράζεται ἐξελίτῃς, πῶς τὸν λυπᾶσαι; ἄνθρωπον, ποῦ πεινᾷ ἀπὸ φιλαργυρίαν, πῶς τὸν εἰσεῖς;

Αὐτὰ εἶπα στὸν φίλον ἐσεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν νὰ καταρᾶται τὴν ὀρθοστασίαν καὶ τὰ μιλια, ποῦ χωρίζουν τὴν γέφυραν ἀπὸ τὰ νησιά, ἐνῶ εἰρημῆ μάλλον νὰ καταρᾶται τὸν ἑαυτὸν του.

Αὐτὰ τὰ ἴδια λέγω εἰς σᾶς, κύριε, καὶ δι' ὑμῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας. Δὲν εἶναι οἱ ἄνδρες ὑπόχρηστοι νὰ παραχωρῶν τὴν θέσιν των εἰς τὰς κυρίας τὰς κομψοσυνένας, τὰ ἀθύρηματα αὐτὰ τῆς μάδας καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν των. Ἄν ἔχουν κάποιαν ὑποχρέωσιν, τὴν ἔχουν ἀπέναντι τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ ἀδύνατου, τοῦ ἀληθινὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης κουρασμένου. Καὶ οἱ κουρασμένοι καὶ ἀδύνατοι κάθε ἄλλο εἶναι, παρὰ αἱ γυναῖκες μας. Εἶναι οἱ γέροντες, κάποιος νέος ἐξηνητημένος ἀπὸ τὴν δουλειὰ, ἀλλ' ὄχι μία γυναῖκα, ἡ ὁποία μεταβαίνει ἀπὸ μιᾶς ἀνέσεως εἰς ἄλλην, ἀπὸ τὸ σαλονάκι της τὸ νοσηρὸν εἰς τὸ βαπόρι τοῦ νησιοῦ.

Δὲν ἀποκλείω, βέβαια, καὶ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὸ εὐεργέτημα αὐτὸ τῆς παραχωρήσεως τῆς θέσεως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶναι γράια ἡ κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της. Τότε μάλιστα: τόπον εἰς τὴν γυναικα!

Μερικοὶ ἄνδρες ὑπάρχουν, ποῦ νομίζουν, ὅτι καθίστανται συμπαθεῖς, παραχωροῦντες τὴν θέσιν των, καὶ δοκιμάζουν μάλιστα τὸν πειρὸ ἀφθαστον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας των εἰς τὸ μειδιάμα τῶν γυναικῶν, ποῦ μαζί μὲ ἐν ξηρὸν:

— Merci!

παρακολουθεῖ τὴν θυσίαν των. Ἐν τούτοις, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τοὺς βραβιάσω, ὅτι αἱ γυναῖκες πολὺ λίγο καλακευτικὰ σκέπτονται δι' αὐτούς. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ μίαν φράσιν των. Ἐπρόκειτο δὲ κορίτσια νὰ πάγουν στὸ νησί. Ἦσαν ἐν καθυσταρῆσει.

— Καυμένη Τυτίκα, λέγει ἡ μία, ἀργήσαμε, δὲν θὰ βροῦμε θέσι.

Καὶ ἡ ἄλλη:

— Τί μοῦ λές, Φιφή; ὄλο καὶ θὰ βρεθῆ κάποιος βλάκας νὰ μᾶς δώσῃ τὴν θέσιν του.

Βλάκας, λοιπὸν, οἱ ἄνδρες, ποῦ παραχωροῦν τὰς θέσεις των εἰς τὰς κυρίας. Δὲν τὸ λέγω ἐγὼ, τὸ εἶπαν αἱ ἴδιαι.

Σεῖς, τί γνώμην ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ;

Αὐτὰ ἔλεγε τὸ γράμμα. Δὲν παρασύρματι νὰ γνωμοδοτήσω ἐπὶ τόσον ἀκανυθόδους ζητήματος. Τὸ παραθέτω εἰδῶ αὐτεῦσιον, χωρὶς νὰ προσθέσω οὔτε λέξιν.

Τὸ ἐστέγασα μόνον ὑπὸ ἕνα τίτλον καὶ τὸ κλείω, διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς, μὲ τὰ τρία στοιχεῖα:

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Τὸ τραῖνον κατέλιπε τὸν μικρὸν ἐκείνον σταθμὸν, ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ ἀνθρώπινου φορτίου του, τόσον, ὥστε εἰς ἓν διαμέρισμα δευτέρας θέσεως δὲν εἶχον μείνει, παρὰ μόνον δύο ταξιδιώται, καθήμενοι ἀντικρυστά. Εἰς νῆος, ὁ Ἄγγελος Χάρης, καὶ μία νεαρὰ γυνή.

Ἦτο πολὺ πρῶτὴ ἀκρόμη· μόλις ἀνέτελλεν ὁ ἄριος ἡλῖος ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, χαιρετιζόμενος ἀπὸ τὸ φαιδρὸν τῶν πουλιῶν ἕσσημα. Ὁ σιδηροδρομικὸς εἰσὸς διήρχετο ταχύς καὶ σφοδρὸς διὰ μέσου ὠραίων τοπίων, τὰ ὁποῖα ἐξωογόνει ἢ ἀνοιξίς.

Οἱ ταξιδιώται, οἱ ὁποῖοι εἶχον πολὺ ὄσχημα κοιμηθῆ, διετήρουν τὰ ἐξωγκομένα μάτια τῆς ἀποκάμου ἀφωπνήσεως. Καί, μ' ὅλα ταῦτα, ὁ νέος διετήρει ὅλην τὴν ἐμφρασιν μιᾶς πνευματώδους καλοσύνης καὶ ἡ κόρη μιᾶς σεμνῆς ὠραιότητος.

Ἡ νέα φαίνεται ἀποσολημένη μετὰ κἀποιαν ἐνδύμυχον σκέψιν, ῥίπτουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐξελισσόμενα τοπία, δὲν ἀντελήφθη δέ, ὅτι ὁ νέος, ἐξ ἄλλου, τὴν ἐθώπευε μετὰ τὸ βλέμμα του καὶ τὴν ἐθαύμαζεν.

Ὁ Ἄγγελος Χάρης διαπλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον νὰ γνωρίσῃ τὴν κόρην ἐκείνην, νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τῆς, ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς καὶ τὰς ἰδέας τῆς. Ἐν τούτοις, δὲν εὐρίσκειν εὐκαιρίαν εὐθύς.

Πλὴν, εἰς τὰ ταξίδια ἡ οἰκειότης δὲν ἀργεῖ νὰ γαννηθῆ. Ἡ νεανὶς ἦνοιξε τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον τῆς, ἤρθε νὰ μὲσα εἰς αὐτόν, ἐβγαλεν ἓν μικρὸ ψωμάκι καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐρευνᾷ ἀκρόμη. Φαίνεται, ὅτι θὰ ἐφαντάζετο νὰ ὑπῆρχε καὶ κἀκεῖ ἄλλο μὲσα εἰς αὐτόν, διότι, ὅταν ἀπέσυρε μὲν τὸ χεῖρ τῆς, τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξεδήλωσε μορφασμὸν δυσαρσεσπίας καὶ ἀπεγοητεύσεως.

Ὁ Ἄγγελος παρετήρησεν αὐτό. Σηκῶνται, ἀνοίγει τὸν ἰδικὸν του σάκκον, παίρνει ἀπ' αὐτόν ἓν ἄθικτον πακετάκι σοκολάτας καὶ προσφέρει αὐτὸ εἰς τὴν συνταξιδιώτισσάν του.

— Κυρία... δεσποινίς...
— Δεσποινίς, ἀπήνησεν ἐκείνη μετὰ θάρρους.
— Δεσποινίς, σὰς παρακαλῶ, δεχθῆτε τὴν σοκολάταν αὐτήν, εἰς ἀντικατάστασιν ἐκείνης, ποὺ ἐξέχασατε.

Ἡ κόρη ἠρνήθη κατ' ἀρχάς, ἐκείνος ἐπέμεινε καί, τέλος, συγκατένευσε, μετὰ τὸν ὄρον νὰ μοιρασθοῦν τὸ ψωμάκι καὶ τὴν σοκολάταν ἕξ ἴσου. Οἱ νέοι ἔφαγον μετὰ πολλὴν ὄρεξιν καὶ συνωμίλουν διαχυτικῶς, ἐντὼ τὸ τραῖνον ἀνελίσσεται διὰ μέσου βουνῶν καὶ κοιλάδων.

Ὁ νέος, διὰ νὰ κατακτῆσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς κόρης, τῆς εἶπε τὰ κατ' αὐτόν. Ἦτο ζωγράφος, ἔμενεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἐν τούτοις, ἐταξίδευε διὰ μερικὰς παραγγελίας. Σήμερον θὰ ἐστάθμισεν εἰς ἓνα σταθμὸν, ἀπέχοντα τέσσαρας ὥρας ἀκρόμη. Θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας καὶ κατόπιν θὰ ἐπέστρεφε. Περιέγραψε τὴν ζωὴν του καὶ ἀνεμίγησεν εἰς τὰ λόγια του καὶ μερικὰς ἐμφράσεις θαυμασμοῦ διὰ τὴν καλλονὴν τῆς κόρης, ποὺ τὸν κατέκρησεν.

Ἐκείνη, ἐξ ἄλλου, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ εἰπῆ τὸν λόγον τοῦ ταξιδίου τῆς.

Ἐνομιάζετο Λουίζα, εἶχε μείνει ἀπὸ πολὺ μικρὰ ὄρφανή, μετὰ μόνους προστάτας ἓνα θεῖον καὶ μίαν θεῖαν, διαμένοντες εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Ἐκείνη ἦτο οἰκοδιδασκάλισσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

— Καὶ μεταβιβάζετε διὰ νὰ ἰδῆτε τοὺς συγγενεῖς σας;

— Μάλιστα, διὰ νὰ τοὺς ἴδω καὶ νὰ συναντήσω καὶ κἀποιον κῦριον, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐτοιμάζουν διὰ σύζυγον. Εἶναι ἐμπορευματοπώτης, μεγαλειώδους μου ἡλικίας, χρηρμένους, χωρὶς παιδιὰ. Δὲν εἶναι, βέβαια, τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ὠνευροπόλησα, ἐν τούτοις, εἶμαι διατεθειμένη νὰ τὰ ἀποφασίσω...

Καὶ ἐπειτα, ἐντὼ ὁ Χάρης ἐσιώπη, ἐκείνη συνέπληρωσεν:

— Εἶναι, κύριε, τόσον σκυθρωπὴ ἡ ζωὴ, ὅταν περῶ μὲσα σ' ἓνα ξένο σπίτι... χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς ἀφοσίωσιν, ὥστε ἔχω κουρασθῆ πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτῆν. Ἐγὼ θ' ἀγαπήσω τὸν σύζυγόν μου, ἀν καὶ αὐτὸς μοῦ προσφέρῃ κἀποιαν ἀφοσίωσιν· δὲν εἶ τὸ πλεῖστερον.

Ὁ Ἄγγελος ἐβλεπε τὴν ἀνθηρὰν νεανίδα· ἤκουε τὰς σκέψεις τῆς καὶ ἐνόηε, ὅτι ἔχει ἀπάναντι

του ἐν κοινωνικὸν θυμὸν. Καλλιτέχνης ὡς ἦτο, σφοδρὸς καὶ ὠραιοπαθής, δὲν ἐδίστασε πλέον· ἐξεδηλώθη εἰς ἐμφράσεις θαυμασμοῦ καὶ τρυφερότητος.

Ὁμιλήσεν εὐφραδῶς καί, διὰ νὰ κάμῃ τὰ ἐπιχειρήματά του ἰσχυρότερα, ἐπῆρεν εἰς τὰς παλάμας του τὰς χεῖρας τῆς νεανίδος.

Ἐκείνη τοῦ ἐπέστρεψε τοῦτο· ἀλλ' ὅταν ἐζήτησε νὰ ἀποσύρῃ τὰ χεῖρά της, τὰ δάκτυλά της ἦσαν φυλακισμένα σφικτὰ εἰς τὰς παλάμας ἐκείνου.

Τὸ τραῖνον ἐπροχώρει, ἀλλὰ καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ Ἄγγελου ἠδύνατο ἢ κόρη ἀντέτεινεν, ἦναντιούτο, ἐντὼ ἐκείνος ἀπαελάμβανεν:

— Ὅχι, δεσποινίς· ἐγκαταλείψατε τὸν σκοπὸν σας, ἀφήσατε τὸν χρηρμένον μπαγάλην, τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζουν οἱ συγγενεῖς σας διὰ σύζυγόν σας, καὶ ἔλατε μετὰ μου. Ὁ σταθμὸς, ποῦ θὰ καταβῶ, εἶναι μόλις δεκαπέντε χιλιόμετρα μακρότερα ἀπὸ ἐκείνον, εἰς τὸν ὁποῖον σὲς θὰ καταβῆτε· θὰ μείνωμεν ἐκεῖ μερικὰς ἡμέρας, ἐπειτα θὰ ἐπιστρέψωμεν μετὰ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, θὰ περᾶσωμεν μετὰ εἰς ἓνα βίον ὄνειρώδη.

Ἡ κόρη εἰς τὰ λόγια ἐκείνα διέβλεπε τὰς ἀσταθεῖς τοῦ καλλιτέχνου προθέσεις καὶ προσέτιμα ἐνδομύχως τὴν ζωὴν τὴν ἤρθεμον, ποὺ τῆς προητοίμαζον οἱ θεοὶ τῆς, ἔστω καὶ χωρὶς ἀγάπην, παρὰ τὴν φλογερὰν, τὴν ὁποῖαν τῆς ὑπέσχετο ὁ καλλιτέχνης, τὴν ὁποῖαν ὅμως θὰ ἀπηκολούθουν τύψεις...

Ἄλλ' ὁ Χάρης δὲν ἀπήλειπεν· ἐξηκολούθει νὰ ἀναπτύσσῃ τὴν ἰδέαν του, διὰ νὰ μεταπεισῇ τὴν κόρην. Ὅτε μάλιστα τὸ τραῖνον ἐπέρασε ἀπὸ μίαν διώρυγα καὶ τὸ σκότος πρὸς στιγμὴν διεχύθη εἰς τὸ βαγόνι, ἐκείνος ἐτόλμησε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χεῖρά του ἐπὶ τῶν παρσιῶν τῆς.

Ἡ κόρη τότε ἐξανάστη.
— Κύριε, τοῦ εἶπε μετὰ τόνον αὐστηρὸν, ἐξωργισμένη, μετὰ ἐξέλαβετε διὰ κἀποιαν, ποῦ δὲν εἶμαι· σὰς παρακαλῶ, ἀπομακρυνθῆτε.

Ὅντως, ἀπεμακρύνθη ὁ ζωγράφος, ἀλλὰ διὰ νὰ σταθῇ πλησίον τῆς θέρας τοῦ βαγονίου, διὰ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐξοδον. Εἶχε τὸν λόγον του. Μετὰ δύο λεπτά τὸ τραῖνον ἐφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου θὰ κατέβαιναν ἡ νέα.

Μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τὴν παρακλήν τῆς καὶ ἀντελήφθη, ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς, ἐτοιμάσασ τὰς ἀποσκευὰς τῆς καὶ ἐπλησίασε τὴν ἐξοδον.

— Δὲν θὰ φύγετε, δεσποινίς, τῆς εἶπεν ὁ ζωγράφος· θὰ με ἀκολουθήσετε.

— Εἶναι ἄδύνατον, μὴ καταχρᾶσθε τὴν ἄδυναμίαν τῆς γυναικός.

— Καὶ ἐγὼ δὲν σὰς ἀφίνω· θέλουσα καὶ μὴ, θὰ με ἀκολουθήσετε!

— Συλλογισθῆτε τί κάμετε· καταστρέφετε μίαν νέαν, ἡ ὁποία δὲν σὰς ἔκαμε τίποτε κακόν.

Ὁ ζωγράφος ἔμενεν ἀκίνητος· τὰ δύο λεπτά τῆς σταθμεύσασ εἶχον παρέλθει καὶ τὸ τραῖνον ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ἡ κόρη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου ἡμιλιπόθυμος, φωνάζουσα:

— Σὰς μισῶ!

Νέοι ταξιδιώται, εἰσορμήσαντες εἰς τὸ διαμέρισμα, ἠμῶδισαν κατὰ ἀνταλλαγὴν ὀμιλίας καὶ τὰ δεκαπέντε ὑπολειπόμενα χιλιόμετρα διηνήθησαν ἐν πλήρει σιγῇ.

Ἐφθασαν, τέλος, εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου θὰ κατέβαιναν ὁ ζωγράφος. Ἡ Λουίζα, ὠχρὰ, σιωπηλή, αὐστηρά, τὸν ἠκολούθησε.

Τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ, ὅταν δὲ ἔμειναν μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἡ νεανὶς κατέπεσεν εἰς ἓν κἀθισμα καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμούς.

— Εἰσθε ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε· θέλετε νὰ κατακτῆσατε μίαν κόρην, χωρὶς νὰ σὰς τὸ ἀπιτρέπη ἡ καρδιά τῆς. Αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐκάμετε, δὲν σὰς τιμᾷ. Εἶθε καταχρυστῆς τῆς δυνάμεως τοῦ φύλου σας.

Ὁ ἀγνωστος, εἰς τὰ λόγια ἐκείνα καὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην τῆς λύπης τῆς κόρης ἐμφρασιν, ἠσθάνθη τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμμεν.

Ἐγονάτισε πρὸ τῆς νεανίδος. Ἐπῆρε τὰ χεῖρά της, ὄχι πλέον μετὰ παραφορὰν ἔρωτος· τὰ ἔβρεξε μετὰ τὰ δάκρυά του, τὰ ἐφίλησε καὶ ἐψιθύρισε:

— Δεσποινίς, συγχωρήσατέ με· ἔκαμα μίαν μεγάλην τρέλλαν, τὸ ὁμολογῶ· θὰ σὰς δεῖξω ὅμως, ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος· μετ' ὀλίγον, ξεύρω καλὰ, ὑπάρχει τραῖνον, διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τοὺς θεῖους σας. Θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ εἰς τὸν σταθμὸν· ξηράνατε τὰ δάκρυά σας, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.

Οἱ λόγοι τοῦ νέου εἶχον τοιαύτην ἐπιληρῆσιν, ὥστε ἡ κόρη ἀνεθάρρησεν, ἀπέβαλε τὸ αὐστηρὸν

καὶ ξηρὸν ὄφρα τῆς, ἐσπόμενος ἂ δάκρυά της καὶ ἠκολούθησε τὸν ζωγράφον εἰς τὸν σταθμὸν.

Ἐκεῖ τῆς ἠγόρασεν ἐκείνος τὸ εἰσιτήριο τῆς, μερικὰ γλυκύσματα διὰ τὸ μικρὸν ταξιδίον τῆς, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ βαγόνι, ὅταν δὲ ἦλθε τὸ τραῖνον, τὴν ἀπεχαιρέτησε μετὰ βαθεῖαν ἀπαικάλυψιν τῆς κεφαλῆς της.

Ὅταν ὅμως τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε, δὲν ἐκράτησεν ἓνα στεναγμὸν.

— Κρίμα! εἶπεν ὅπως μελαγχολῶν· ἡ ὠραία Λουίζα θὰ νυμφευθῆ τὸν χρηρμένον ἐμπορομακάλην. Εἶναι κρίμα!

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ζωὴν του.

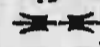
(André Theuriot)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

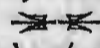
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

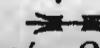
Ποῦ ἡ λαμπρὰ τῆς Πρωτομαγιάς περιβολή; Ποῦ αἱ παιδραὶ ἑμάδες; Ποῦ οἱ κρότοι καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ θαλίαι καὶ αἱ πανηγύρεις; Ποῦ ὁ τῆς πόλεως θόρυβος καὶ αἱ εὐφημῖαι; Πάντα ἐκείνα εἶχεται καὶ ἄνεμος πνεύσεως, ἀθρόον τὰ μὲν φύλλα κατέβαλε, γυμνὸν δὲ ἡμῖν τὸ δένδρον ἐδείξε καὶ ἀπὸ τῆς ρίζης αὐτῆς σαλευόμενον λοιπὸν!

Ποῦ ἡ ἀνὰ τὰς ρύμας καὶ ἀγυῖας ἀπὸ ὄρθρου βαθεῖος διαλάλησις στεφάνων καὶ ἀνθῶν τῶν Ἀθιγγανίδων; Ποῦ ἡ ἄμα τῆ ἠοῖ πανοικίαι τοῦ κόσμου ἐξοδος ἀνὰ τὰ χλοερὰ τοπία; Ποῦ ἡ πρωτοπορεία τῆς καλῆς, μεστῆς ἐδεσμάτων καὶ πνεύματος σταφυλῆς καὶ ἀκράτου τῶν Δόνα-Βαγιάνη; Ποῦ αἱ ἀνὰ τὰ χλωρὰ πεδία ὡς βουνοὶ ὄρουσται τῶν γαλαντζῆ ντολμάδων; Ποῦ ἡ κνίσσα τὸ ὄβελλον; Ποῦ αἱ λῦμαι τῆς τειροσαλάτας; Ποῦ ὁ ληρίπνονος ἀκρατος καὶ αἱ ποικίλαι τοῦ μαγείρου τέχναι καὶ τῆς Χλωρίδος καὶ τῶν θριδάκων ὁ σεμνὸς ἔσμος; Νῦξ ἦν πάντα ἐκείνα καὶ ὄναρ καὶ Πρωτομαγιάς γενομένης, ἠφανίσθη· ἀνθὴ ἦν ἐαρινὰ καί, βροχῆς καταπεσοῦσης ὑπερώδους, ἅπαντα κατεμαρῶνθη· σκιά ἦν καὶ παρέδραμα· παπνὸς ἦν καὶ διελύθη· πομφόλυγες ἦσαν καὶ διεσπάρησαν· ἀράχνη ἦν καὶ διεσπάρη.

Ποῦ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα; Ποῦ τὰ ἴα καὶ αἱ μυρσίαι; Ποῦ τὰ λείρια καὶ οἱ λῆροι τῶν πανηγυριστῶν; Ποῦ τῶν μανδολίνων καὶ τῆς κιθάρας οἱ εὐμολποὶ τόνοι, ποῦ τῆς λαυτῆρας οἱ ὄμολποι στόνοι; Ποῦ οἱ τῶν κορασιδων γλυκύφθογγοι καὶ τρομῶδεις λαρυγγισμοὶ τῶν ὑμνωδιῶν τῆς πρώτης Μαΐου; Ποῦ τὰ Ἀνακρεόντεια; Ποῦ τὰ Χριστοπούλεια; Ποῦ οἱ ἐπὶ τῶν χλοηφόρων πεδίων, ὑπὸ τὰ σέσκια δένδρα, ἰλιγγιώδεις στρόβιλοι καὶ οἱ νωθητοὶ συρτοὶ; Ποῦ ἡ ἐναρμόνιος τῶν πιτηρῶν συναυλία καὶ τοῦ κόκκινου ἡ ἀπομακρυσμένη ἀπῆχησις; Ποῦ τὸ μυανθὸν βάθος τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἀσπίλου; Ποῦ τῶν φύλλων ὁ θροῦς καὶ τοῦ Ζεφύρου ἡ χλιαρὰ πνοή; Ποῦ τὰ εὐώδη πέταλα καὶ αἱ μεμυρωμένοι γύρεις; Ποῦ οἱ καταστόλιστοι κλώνες; Νῦξ ἦν πάντα ἐκείνα καὶ ὄναρ, καί, ἡμέρας Μαΐου πρώτης γενομένης, ἠφανίσθη· ἀνθὴ ἦν καὶ ἅπαντα κατεμαρῶνθη· σκιά ἦν καὶ παρέδραμα.

Ὅμη ἐλεγὸν σε, τεκνίον Θεόδωρε, ὅτι ἐβαρύνθη σὲ καὶ τὸν περὶ σὲ θίασον λογογράφων τε καὶ ποιητῶν ὁ Μάιος καὶ δεῖ, βαρέως φέρων τοὺς ἐτησίους ὑπερ αὐτοῦ παιᾶνας καὶ ἐγκώμια καὶ ὕμνους καὶ παντὸς σχήματος καὶ πάσης μορφῆς λήρους, θὰ ἀπέστρεφεν, ἀπὸ σοῦ καὶ τοῦ Ἄσπ' Ὀλα, τὸ πρόσσωπεν; Ἀλλὰ σὺ ὄμη ἐβούλου κείθεσθαι. Καὶ ἰδοὺ οἱ οὐρανοὶ ἠνεφέγησαν, καὶ κρουνοὶ βροχῆς καὶ ὄμβροι καὶ ὑστοὶ ἐπὶ γῆς κατέπεσαν, καὶ τὰ πάντα ἐθαλασσοποίησαν, καὶ ἐκδρομαὶ καὶ ἐξόδους καὶ εὐχαρίας καὶ πανηγύρεις καὶ ἐρωτικὰς συνεντεύξεις ἐματείωσαν. Καὶ ἰδοὺ, ἐντὼ Ζεφύρου, Βορρᾶς ὄργιλος ἐπνευσε, καὶ πάντες καὶ πᾶσαι ἐφέτος ἐρωτάσαμεν τοῦ Μαΐου τὴν πρώτην, ριγοῦντες καὶ ὑμνεύοντες τὸ Σοῦρεῖον:

Ὅταν ἐρχόσων ἄλλοτε μετὰ λελουδα καὶ μύρα, καὶ τί καὶ τί δὲν σ' ἐραλλε τῶν παλαβῶν ἢ λύρα. Μὰ πρῶτος πιὰ ἐπέρασε καὶ ἡ δική σου φούρια καὶ ψάλλει καλλιπέλαδοι σοῦ μίνου... τὰ γαϊδούρια!

ΦΑΡΜΑΚΙΑΝΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ

ΚΥΡΙΑΣ

ΠΘΘΕΝ Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ ;

’Η υπερέτα ωραιότης, ή οποία θέλγει και έλ-
κύει, είναι, βεβαίως, ή ωραιότης του προσώπου.

Διά τουτο άκριβώς, καθ’ όλας τας έποχάς τής
άνθρωπότητος καταβλήθη πάντοτε ιδιαίτερα φρον-
τίς προς έπαύξησην τής καλλονής του.

’Αγριαί και πολιτισμέναί, όλαί, διά ν’ άράσουν,
κατέφυγον εις τεχνητά μέσα στολισμού και βαφής.

Πλάγη άφελής και ματαία! Ούτε το λευκόν,
επίτετα δίδει εις το πρόσωπον Ιοχυρότερα
θέλγητρα.

’Η καλλονή δέν εξέρχεται από τα δοχεία, τους
άμφορείς ή τας κρυσταλλίνας φιάλας.

’Ας σπεύσωμεν λοιπόν να την ανάζητήσωμεν
έκει, όπου αυτή κατοικεί, και άς την κάμωμεν να
έκδηλωθί εις το στόμα και εις τα μάτια.

Διά να έμφανισθί, δέν απαιτούνται προσπάθειαι
υπεράνθρωποι. Δέν έχετε, είμή ν’ άφήσετε ν’ άν-
θήση ή άφθονία των αγαθών αισθημάτων, των
όποιων τους σπόρους κατέθεσεν ή φύσις εις τας
ψυχάς μας: ή καλοσύνη, ή γλυκύτης, ή επιεικεία,
ή ευεργεσία ή έσωτερική καλλονή είναι άπαραί-
τητος διά την καλλονήν του προσώπου, ήτις είναι
το πιστόν, άσφαλές και άκριβές κάταπτρον του έγώ.

Καίτοι προσπαθούμεν να κρύπτωμεν και να
μεταλλάσωμεν τας σκέψεις, τας επιθυμίας, τας
άρετάς ή τά έλαττώματα, δέν το κατορθώνωμεν
ποτέ.

’Η έπιτοκρία δέν είναι προσωπίς άδιάπραστος,
άλλά εις φρικώδης μορφασμός, όστις ούδένα
άπατά και ό όποιος φαίνεται κατάδηλος έν όλη
αύτου τή άσχημία επί των προσώπων, εις τά όποια
εύρίσκεται.

’Ο φθόνος, ή ζηλεία, ή δυσμένεια, ή στρυφνό-
της έκδηλούνται από άδιόρατα σημεία και άποτυ-
πούσιν επί των χαρακτηριστικών του προσώπου τά
φοβερά των στίγματα.

’Οσοι έμελέτησαν το ανθρώπινον πρόσωπον,
διεπίστωσαν, από των πρώτων αυτών έρευνών,
ότι ή φυσιογνωμία άναπαριστά με τελείαν άκρι-
βειαν την ψυχικήν κατάστασιν. Αί βίαιαι έντυπώ-
σεις τής όργής, του μίσους, τής μανίας, τής θλί-
ψως περνούν από το πρόσωπον ως νέφη τρυφά,
νέφη καταιγίδος, τά όποια όμως δέν μένουν πολύ,
ένώ τά αισθήματα, υπό των όποιων κατεχόμεθα,
βαθμηδόν παραμορφώνουν τά χαρακτηριστικά. Τά
ώραία αισθήματα, αί μεγάλαι ιδέαι, πάν ό,τι άπε-
τελεί την καλοσύνην, την αγάπην, την γενναίωψυ-
χίαν, κάμνουν τας γραμμάς του προσώπου να άν-
θούν γοητευτικά και απομακρύνουν θαυμασιωδώς
κάθε άτέλειαν ή έλαττωματικότητά των. Καί ή μι-
κροτέρα λάμψις, ήτις φωτίζει την ψυχήν, άνταν-
γάζεται επί του προσώπου και του μεταδίδει θέλ-
γητρον και άκτινοβολίαν άσύγκριτον.

’Όσοι, λοιπόν, όταν άκούσωμεν νεαράς κυρίας να
μεμφιμοιράσιν, ότι είναι άδικημέναί από την
Φύσιν ή την Πρόνοιαν, ήτις ταις έστέρησε το χά-
ρισμα του θέλγειν, καταφεύγουσιν δε εις μέσα μυ-
στηριώδη, τεχνητά και δαπανηρά, διά να μεταβά-
λωσι την κακήν έντύπωσιν, που προξενούσιν, δυνα-
μέσθαι να ταις είκομεν, ότι μόναι των δύνανται να
πραγματοποιήσωσι το θαύμα αυτό, να ζωογονή-
σωσιν δηλαδή το πρόσωπον, να δώσωσιν εις την
φυσιογνωμίαν των την έκφρασιν τής γλυκύτητος
και τής χάριτος.

ΕΑΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Συμπληρωματικώς προς όσα από τής στήλης
ταύτης έγράψασιν διά την εαρινήν μόδαν, τά
τελευταία ευρωπαϊκά περιοδικά μας παρέχουσι
και άλλας πληροφορίας.

’Οσον άφορῃ το χρώμα των καλοκαιρινών άμφιέ-
σεων, ταύτα είναι άνοικτου χρώματος, παραγκω-
νιζομένου τελείως του μαύρου, το όποιον τόσοσιν
συνειθίζετο κατά τον χειμώνα.

Διά τά ταγιέρ και τας robes de ville προτιμών-
ται χρώματα neutres, παραδειγματος χάριν το
νέγκρο, γκρι πλόμ, το μπλέ μαρόν, το μπέξ κττ.

’Η ποικιλία των ύφασμάτων δέν είναι όλιγω-
τέρα. Διά τά ταγιέρ, νέα ύφάσματα, με όλως διόλου

περίεργά όνόματα, έχουν διαδοθί. Τά ύφάσματα
ταύτα κάμουν καστόύμ με ιδιαίτερα ουλά και πολύ
πρακτικά συγχρόνως.

Καίτοι ως προς τά χρώματα και την κατασκευήν
παρατηρείται κάποια συντηρητικότης, έν τούτοις,
δέν είναι σπάνιαι μερικοί άκροί νεωτερισμοί.

’Οσον άφορῃ την ζούπ, κατά την έπιμνησθένσαν
μόδαν έφέτος, αυτή είναι μακροτέρα, άλλ’ όχι, ως
άλλοτε, φαρδύα. Μας παρουσιάζεται έν ιέον είδος
φόρμας, καλοσμενον «jupon toppeau», ή όποια
έπιτείνεται περισσότερο από τας συνειθιζομένας
σήμερον μπλούζας, των όποιων ή μπάσα τελειώνει
έκει, όπου ή jupon πλατύεται. ’Αρμονικά προς
τούτο συνδυάζονται αί τζέπαι, αί καίμεναι πλαγίως.

’Εν τούτοις, έκτός των jupes αυτών, υπάρχουν
και άλλαι, αί όποιαι δέν έχουν κάποιον ιδιαίτερον
τύπον, διότι δέν είναι ούτε φαρδυαί, ούτε σιεναί
είναι φρονεσέ εις την μέσην και σηματούζουν
ώραίας πτυχάς καθ’ όλον το μήκος του σώματος.
Με τας jupes αυτάς εμπορεί να φερσθή τις
όποιονδήποτε θέλει είδος μπλούζας.

Αί τελευταίαι αυται θα έχουν κατά το θέρος
τούτο ποικιλωτάτας και διαρκώς άνανεουμένας
φόρμας.

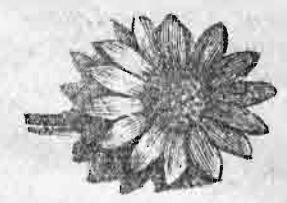
Προμηνύεται, ότι θα έχωμεν πολλάς μπλούζας
de chiffon, είτινες θα άναρμονίζονται προς το
χρώμα τής jupes ή του καστόύμ, πολύ κομψάς, με
μανίκια μισά, με τραχηλιάς έλευθέρως, στολισμένας
με cols drapes.

’Η με μπάσα μπλούζα θα είναι και έφέτος άρ-
κατά του συρμού.

’Εχω υπ’ όψιν δύο πολύ κομψούς τύπους
καστόύμ-ταγιέρ, των όποιων και θα κάμω την περι-
γραφήν. ’Ο εις εε αυτών είναι από μάλλινον φαν-
ταιζί. ’Η ζούπ κλόσ είναι κομμένη εις δύο φύλλα
φαρδύος 3.20 μέτρων. ’Η ζακέττα φαρδύα, κλείει
έμπρός με κουμπιά και κοσμεύεται με δύο τζέπας,
κομμένες διαγωνίως εις το ύφασμα. Λαιμός φαρ-
δύς από το ίδιο ύφασμα, από το όποιον είναι κα-
μωμένο και το καστόύμ, έπιστρωμένος από άσπρο
μεταξωτόν. Μανίκια μακρονά.

Τό άλλο είδος του καστόύμ-ταγιέρ είναι από
γυαμπαρδιν μάλλινον μπλέ. ’Η ζούπ κλόσ είναι κομ-
μένη εις φάρδος επίσης 3.20 μέτρων. ’Η ζακέττα
είναι ajustée εις την μέσην και γαρνιρισμένη
άπό μεταξωτά κεντήματα. ’Η ζώνη, ή όποια
είναι προσηρμοσμένη υπό των βροχίωνα, κρατεί
μίαν μπάσα, ήτις έπιβάθεται επάνω εις την μπά-
σκα, ή όποια είναι μονοκόμματη προς την ζακέττα.

ΙΑΝΘΗ

’Επί τής γής και εις τους αιθέρας.

’Αγγλικόν τεθωρακισμένον, αυτοκίνητον.

’Υψωσις άνιχνευτικου άεροπλάνου.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 339)

Έκαμνε διά τόν μικρόν Ίάκωβόν του πολλός θυσίας. Καί όμως είχεν άμφιβολίας άκόμη.

— Άν τυχόν έψεύσθησαν και οι δύο! άν ο μικρός Ίάκωβος δέν είναι παιδί μου, αλλά παιδί εκείνου!

Είς την σκέψιν αυτήν καθίστατο κάτωχρος, έκλειε τās πυγμάς και έν έρυθρόν νέφος έκάλυπτε τά μάτια του. Τό κεφάλι του έβόμβει.

Ουδένα πλέον είχεν άλλον ν' αγαπήσῃ εις τόν κόσμον αυτόν, παρά τό παιδί εκείνο και χόριν αυτού έπρεπε νά ζήσῃ, νά εργασθῃ, νά παλαίσῃ, διά νά τό καταστήσῃ μίαν ήμέραν άνεξάρτητον.

— Είμαι διατεθειμένος νά κόψω τό ένα μου χέρι, άν μ' αυτό θά εμποροῦσεν ο Ίάκωβός μου νά γίνῃ πλούσιος.

Άλλά, πάλιν, αί ύπόνοιαι άνελήδων εις τήν ψυχήν του άνδρός εκείνου και του έμέρανον τήν καρδίαν του.

Μίαν ήμέραν, ήτο Κυριακή, καθώς περιπατούσαν εις τό χωριουδάκι, όπου είχε στείλει τό παιδί του, ο Χρήστος, ή τροφός και αυτό — είχε πιά λίγο μεγαλώσει — συνήντησαν μίαν γραϊάν χωρικήν νά επιστρέφῃ από τούς κήπους. Έμορτάει εις τό χέρι της ένα μεγάλο κλαδί κερασιάς μέ ώραια ώριμα κεράσια.

Ο μικρός, μόλις τά είδε, δέν έπαυε νά τά παρατηρῃ μέ βλέμματα λαίμαργα και ήπλωσε τά χερσάκια του. Η γραϊά χωρική έπλησίασε, τό ήσχίδεψε και του έδωσε από τό κλαδί έναίνο δύο κεράσια.

— Είναι χαριτωμένο μικρόν! έπιθύρουν.

— Έπειτα, στρεφόμενη πρὸς τόν Χρήστον, — Είναι παιδί σας; πόσον σας μοιάζει!

— Όταν ήκουσε τήν φράσιν τής χωρικής ο Χρήστος, ένόμισεν, ότι έκέρδιε τόν παράδεισον. Τό έπῃρε μέ παράφορον στοργήν εις τήν άγκάλην του, τό έφερεν έως εις τό σπίτι τής τροφού, και έκαί, μέσα εις τό μικρόν της δωμάτιον, τό έπλησίασεν εις τόν καθρέπτην. Τά δύο πρόσωπα τώρα κατοπτρίζοντο μέσα εις τό γυαλί: τό έν, τό ήλικιωμένον, τό αδύνατον, τό ταλαιπωρημένον από τά χρόνια και τās πικρίας, και τό άλλο τό τρυφερόν, τό λευκόν, τό άπαλόν του μικρού παιδιού, τό όποιον τώρα έμβαινε εις τόν κόσμον. Καί μ' όλα ταύτα, τά δύο έκείνα πρόσωπα ώμοιάζαν άληθινά, είχαν τό κάτι τι, πού τά ήνωεν.

— Είναι άλήθεια! έφώνασεν ο Χρήστος μέ κραυγήν χαρῆς· μου μοιάζεις, αγαπημένο μου παιδί! έλα, λειπόν, φίλησε τόν πατέρα σου!

Ήγάπα τόν μικρόν του ως τρελλός. Τό έπῃρεν από τήν τροφόν και τό έφερε σπίτι του, εις τήν όδόν του Νοσοκομείου, όπου κατοίχει. Ο Χρήστος έζη μόνος. Ως μόνον σύντροφόν του, φίλον και παρηγοριάν, ως μοναδικήν χαράν, είχε τās παρειάς, τά μάτια, τό στοματάκι του μικρού Ίακώβου του. Τόν ένεπιστήετο εις μίαν γειτόνιασαν, όταν έπρόκειτο νά υπάγῃ εις τό εργοστάσιον, ο δέ μικρός, τόν όποιον λάτρευεν ο πατήρ του, έδέχετο από τήν γυναίκα εκείνην όχι όλίγας θωπείας. Ο Ραμπέρ μάλιστα ένιστε κατελαμβάνετο από ζηλοτυλίαν πρὸς τήν γειτόνιασαν εκείνην. Έπόθει, όπως τά βλέμματα του Ίακώβου ούδαμού άλλου στρέφονται, είμή πρὸς εκείνον, καθώς και τά ιδικά του ήσαν προσηρισμένα μόνον δι' εκείνον.

Χωρίς νά περιβιλλεται από τούς βαρείς και μελανούς όρίζοντας του μέλλοντος, χωρίς τήν φρικώδη τής ελαύριον, ο Χρήστος, και έν αυτή τῇ πτωχείᾳ του, ήτο εύχνης μέχρι τής ψυχῆς του.

Όταν έμορτάει τόν Ίάκωβον εις τās άγκάλας του, όταν έτριβε τās ήλιοκαμέτας πορειάς του εις τās ροδόχρους του παιδιού του, όταν τό κατεφίλει, ήσθάνετο, ότι κατέπιπεν ή θλίψις και ή άπελπισία, καθώς και ή πικρία του συζυγικοῦ δράματος. Ήρχιζε νά έλπιζῃ, άνελόμβανε και, από καιροῦ εις καιρόν, είχε τήν φαιδρότητα τών άρχαίων ήμερῶν.

Ένα πρωί εις τό εργοστάσιον — πρωί Δεκεμβρίου—ένφ ειργάζετο, έξαιρετικῶς φαιδρός τήν ήμέραν εκείνην, ο Χρήστος έπεσε και τό χέρι του τό έπῃρεν ο τροχός. Προσεπάθησε ν' άποσπασθῇ

Ο άποθανών άντιναύαρχος Kailer, άρχηγός του Αυστριακού ύπουργείου τών Ναυτικῶν.

από τό άτμοκίνητον μηχανήμα και τό κατώρθωσεν, άλλ' άφήκεν εις τούς όδόντας του τροχοῦ εκείνου τά δύο δάκτυλα τής δεξιᾶς του χειρός.

Η δυστυχία λοιπόν έπέπεσεν άποτόμως και σκληρῶς κατά του Ραμπέρ, εις τόν άδοξον πόλεμον, τόν όποιον έφ' όρου ζωῆς ο εργάτης διεξάγει κατά τής δυστυχίας.

Ο Χρήστος έξέβαλε μίαν κραυγήν πόνου. Τό χέρι του έκομματο αίματωμένο· οι δύο δάκτυλοί του είχαν κοπῆ από του πρώτου φαλαγγίου.

Οι συνάδελφοί του ήκουσαν τήν κραυγήν και ώχροί έσπευσαν

— Τι τρέχει, Ραμπέρ;

— Τίποτε! άπήντησεν εκείνος· πού είναι τό κακέτο μου; θά πάγω εις τό νοσοκομείον· ο γιατρός θά μου τό κάμη καλά τό χέρι.

— Τά δάκτυλα είναι τσακισμένα;...

— Ναι! είπεν ο Ραμπέρ. Πολύ κακή άρχή έκάμαμε σήμερα, φίλοι μου· σας άφίνω για λίγα λεπτά, θά γυρίσω πάλιν.

Είς τό νοσοκομείον του εργοστασίου τόν εκυμαν κάμποσο νά περιμένῃ.

— Άς εμπορῶ, τουλάχιστον, νά κερδίσω τό ψωμί του Ίακώβου μου! έσκέπτετο κατά διάνοιαν.

Έφθασε, τέλος, ο ιατρός, ο όποιος μέ τήν έπαγγελματικήν του φαιδρότητα και άδιαφορίαν έξήτασε τά κατεστραμμένα δάκτυλα του Ραμπέρ.

— Πῶς; ήρώτησεν τόν εργάτην, σου τά έμάγγωσεν ο τροχός;

— Μάλιστα... Καί τί πρέπει νά κάμωμεν τώρα; ήρώτησε ψυχρῶς ο Ραμπέρ.

— Πρέπει νά τ' άποκόψωμεν, άπήντησεν ο ιατρός.

— Έστω!

— Τό πρώτον φηλάγγιον τών δακτύλων είναι παρμένο, του δευτέρου έχει σπάσει τό κόκκαλο.

Άπ' έδῶ πρέπει νά κοποῦν.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ασ’ Όλα

Ο κ. Δημ. Μ. Μελισσόπουλος ένάγραψεν εις δεύτερον κατάλογον:

τήν κ. Άνδρομάχην Π. Ξανθοπούλου (έν Πέραν).

Ο κ. Παναγιώτης Παναγιωτίδης, τής σχολῆς Γλωσσῶν και Έμπορίου:

τόν κ. Γ. Πασχαλίδην (έν Φαναρίῳ),
, , Βοραζάνην (έν Νικομηδείᾳ).

Ο κ. Λεωνίδας Δ. Δλεξιάδης:
τόν κ. Γεώργιον Μάστορην (έν Γαλατῇ),
, , Ίωάννην Άποημιλάσην ( )

— Καί όταν θά γίνῃ αυτό, θά εμπορῶ νά εργάζομαι;

— Χμ! χμ!

Είς τήν άμφιβολον εκείνην έκφρασιν του ιατροῦ, ο εργάτης ήσθάνθη τήν καρδίαν του νά σφίγγεται. Ωστε λοιπόν θά καθίστατο άπόμαχος τής εργασίας, άνωφελής και άνίκανος εις τό νά κάμη πλέον τι;

— Έν τούτοις, άφ' οὔ πρέπει νά γίνῃ αυτό, κόμετέ το. Άλλά διατηρήσατε, άν είναι δυνατόν, τά δύο μου δάκτυλα. Από τό χέρι μου έξαρτάται τό ψωμί μου.

— Θα κάμω ό,τι θά εκυμα δι' έμέ αυτόν, άπήντησεν ο ιατρός, λαμβάνων τό άναγκαίον χειρουργικόν εργαλείον.

Ένώ ο ιατρός του άπέκοπτε τās σάρκας, τās ήνωες και τās έξορραπεν, ο Χρήστος εύθυτενής, χωρίς καμμίαν έκφρασιν πόνου εις τό πρόσωπον, παρατήρει έξω διά του παραθύρου.

— Έτελείωσεν, είπε μετά τινα λεπτά ο χειροῦργος, και, πρὸ παντός, μή άρχίσῃς πολύ γρήγορα τήν δουλειά.

Ο Χρήστος ηύχαρίστησεν, έχαιρέτησε και επανήλθεν εις τό εργοστάσιον. Άλλά τό ίδιο βράδυ εκείνο είχε πυρετόν και τό χέρι του επρίσθη. Τόν υπεχρέωσαν νά ήσυχάσῃ. Τήν επαύριον και τās άκολουθούσας ήμέρας ο πυρετός έξηκολούθει.

Άδρανῆς λοιπόν τότε μέσα εις τό δωμάτιόν του, μέ τό μικρόν πλησίον του, τό όποιον ήτο κάπως άδιάθετον, έσκέπτετο. Η φαντασία του ειργάζετο. Έμελαγχόλει. Ο άνδρας αυτός, ο συνηθισμένος εις τήν δουλειά, βλέπων νά είναι μόνος, καταδικασμένος εις άδράνειαν, ήσθάνετο τήν κεφαλήν του νά βαρύνῃ επί τών ὤμων του.

Έφοβείτο μήπως άσθενήσῃ σοβαρῶς, και ή άσθένεια δι' αυτόν θά ήτο αυτή ή δυστυχία. Έπήγεν εις τόν εργοστασιάρχην, διά νά ζητήσῃ έργασίαν, αλλά έργασία δέν υπήρχε· προσωρινῶς είχαν άπολύσει πολλούς εργάτας.

Ο επιστάτης τών εργατῶν του είπεν:

— Αγαπητέ μου Ραμπέρ, πρέπει νά περιμένῃς σέ κατέταξαν μεταξύ εκείνων, πού σχολάζουν. Δέν υπάρχει καμμίά έργασία για σέ.

— Μά, τότε τί πρέπει νά κάμω;

— Τι κάμουν οι άλλοι; γυνοῦν έδῶ κ' εκεί.

— Πολύ καλά, άπήντησεν ο Χρήστος.

Έπῃγεν άλλου νά ζητήσῃ θέσιν, αλλά τά εργοστάσια δέν έδέχοντο νέους εργάτας. Παντού ήκουσε δύο κολακευτικά λόγια· τόν είξευραν διά καλόν εργάτην, τίμιον και εργατικόν, μά... δέν είχαν δουλειά νά του δώσουν.

Πρὸ του άποτελέσματος εκείνου, ο Χρήστος συνωφρυνόθη.

— Διάβολε! έσκέπτετο, ή θέσις μου δέν είναι διόλου καλή.

Έν τεύτοις, έξηκολούθει νά ζητῇ κάποιαν θέσιν· έπέρασεν όλον τόν Δεκέμβριον εις άναζήτησιν εργασίας. Ματαιίως! ήναγκάσθη νά άνεχυριάσῃ ό,τι καλόν είχαν εις τό δωμάτιόν του. Οι συνάδελφοί του, πτωχοί ως αυτός, δέν ήμπορούσαν νά τόν δανείσουν τίποτε. Τοιουτοτρόπως ο Χρήστος έφαγε τό τελευταίον φράγγικον, πού είχε μέχρι τής τελευταίας ήμέρας του έτους.

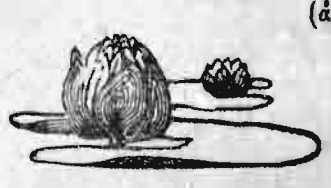
Τό πρωί τής πρώτης του Ίανουαρίου, όταν έξύπνησεν, έπῃγε κοντά εις τό παράθυρον μέ βραδύ βήμα. Παρατηρῶν τόν τεφρόν ούραιόν, τās θγρές στέγας, τούς σκυθρωπούς τοίχους, κατελήφθη από μίαν βαθειάν μελαγχολίαν. Όταν δ' έπλησίασε τόν μικρόν Ίάκωβον, πού έκοιμάτο άκόμη, τό άπειρόν του βλέμμα έγινε ζωηρόν, κατακόκκινον εις τήν φρικώδη σκέψιν:

— Καί όταν ο μικρός έξυπνήσῃ και ζητήσῃ τό πρωτοχρονιάτικα δῶρά του από τόν μπαμπά του, δέν θά έχω νά του δώσω ούτε ένα κομμάτι ψωμί! δυστυχισμένο παιδί!

Αυτή ήτο ή πρώτη του σκέψις.

Έστρεψε γύρω τό κεφάλι, ως θηρίον, τό όποιον όσφραίνεται κάτι. Ο άνδρας εκείνος, ο συντετριμμένος από τήν δυστυχίαν, είχε τό ύφος ελάφου έγκαθειρόκτου. Μέσα εις τό άπογυμνωθέν δωμάτιον δέν υπήρχε τι διά νά πωληθῇ, τίποτε, τό όποιον νά άνεχυριασθῇ ή ν' άνταλλαγῇ δι' ένα κομμάτι ψωμί!

(άκολουθεῖ)

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

37

(συνέχεια από σελ. 346)

Παρατήρησε καλά τὸν Πῶλ καὶ τοῦ εἶπε :
— Καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ γίνουν, καθὼς σοὺ τὰ περιγράψω. Ἄκου, φίλε μου· ἀπὸ αὐτῶν θὰ ἀρχίσῃ νέον βίβανον. Ἔως τώρα σὺ ἐζητοῦσες τὴν μικροῦλα καὶ ἐκείνη σοῦ ἔκανε τὸν καμπόσο· τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ κρατηθῇ, θὰ σὲ παρακολουθῇ, θὰ σὲ ἐπιζητῇ. Δὲν θὰ σ' ἀφίηθαι οὐδὲ στιγμὴ, θὰ εἶναι ὅλη κυριευμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου.

Ὁ Πῶλ ἄκωνος ἐμειδία θριαμβευτικῶς. Δὲν ἦτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἱκανοποιημένος· ἢ βιαία κατὰκτησις, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν μὲ τὸ ὑπνωτικόν, δὲν ταῦ ἀφῆκεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τῆς τέρψεως. Δὲν εἶχε τὴν θερμότητα, οὐδὲ τὴν ἱκανοποίησιν ἐνὸς ἔρωτος θεληματικοῦ καὶ ἀμοιβαίου· δι' αὐτὸ ἀπέβλεπε πρὸς τὰς μελλοντικὰς ἐκείνας σκηνάς, τὰς ὁποίας περιέγραφεν ὁ φίλος, καὶ ἡ ψυχὴ εὐρισκὲ τὸ ποθητὸν τέρμα.

— Πρόσεξε ὁμως, ἐξηκολούθησε, μήπως τώρα μὲ σκοτιζῆς μὲ ἄλλου εἴδους παρακλήσεις.

— Σὰν τί;

— Αἰφνης, εἶμαι βέβαιος, πῶς αὐριον-μεθαύριον θὰ κουρασθῆς ἀπὸ τὸν ἐπίμονον ἔρωτα τῆς κόρης καὶ θὰ εἴθης νὰ μοῦ ζητήσης τὴν γνώμη μου, πῶς θὰ κατορθώσης νὰ τὴν ἀπαλλαγῆς.

— Φαντάζεσαι, ὅτι θὰ γίνῃ αὐτό;

— Εἶμαι βέβαιος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὄμιλος δεσποινίδων καὶ νέων χορευτῶν ἐπλησίασεν. Ὅταν εἶδον τὸν μικρὸν Ἄκωνος, δὲν ἐκρατήθησαν ἀπὸ τοῦ νὰ σταματήσουν. Ἦρχισαν τότε τὰ πειράγματα, τὰ κομπλιμέντα, τὰ ἀμφίβολα ἐκείνα λόγια, τὰ ὁποία οἰκτύνονται ὡς δόλωμα τῶν καρδιῶν ἢ, μᾶλλον, ὡς δόλωμα τῶν ἑκατομμυρίων.

Ὁ Πῶλ ἄκωνος ἐπετρέπετο ὑπὸ τῆς κοινωνίας νὰ μὴ ἔχῃ καρδίαν, ἠθικὴν, παρελθόν, μέλλον, ἰδανικά, ὑγίαν, αἶμα, σφραγῖος. Ἄρκει, ὅτι εἶχε ἑκατομμύρια, ἄρκει, ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ μεγάλου τραπεζίτου, τὰ χρηματικὰ μέσα τοῦ ὁποίου ἐπέτρεπον διατήρησιν μεγάρων, ὑποδοχῆς, πολυτέλειαν, λοῦσα, κίνησιν εἰς τὴν γυναικα, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπαιρνε.

Ἡ ὑποψηφία κυρία Πῶλ Ἄκωνος ἠδύνατο μ' αὐτὰ ν' ἀνταλλάξῃ ὅλα τὰ ἄλλα· ἐγνώριζε νὰ τὰ εὐρῶ εἰς τὰς ξένας σχέσεις, εἰς τοὺς ὑπόπτους ἔρωτας, εἰς τὰς ἔξω τοῦ οἴκου διασκεδάσεις.

Ἡ μέλλουσα κυρία Πῶλ θὰ ὁμοίωζε τὴν πενθεράν της· θὰ ἦτο σύζυγος τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ καὶ ἐλευθέρη ἀπ' αὐτόν, ξένη, τελείως ἀσχετος.

Ὅλας αὐτὰς τὰς συνθήκας τὰς ἐγνώριζε, βέβαια, ὁ νεαρὸς ἐκείνος ὄμιλος τῶν κομψευομένων νεανίδων· ἐν ταῦτοις, δι' αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι ὀλιγώτερον διαχυτικὸς καὶ αἰσθηματικὸς πρὸς τὸν Πῶλ, τὸν ὁποῖον καὶ περιεκύκλωσαν.

— Μουσιῶ Πῶλ, ἔχω εἶνα μικρὸν παρῆπον μὲ σὰς ἀπόψε· δὲν μοῦ ἐχαρίσατε οὕτε εἶνα βάλς.

— Καὶ ὅμως, δεσποινίς, ἀπόψε εἶσθε τόσο νόστιμη, τόσο θελκτικὴ!

— ὦ! εἶσθε πολὺ καλὸς γιὰ μένα!

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν!

Παρόμοιοι διάλογοι διημεύθησαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν καὶ σὲ μὴ στιγμῇ ὁ Πῶλ ἠγαγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ δύο-τρία βάλς ἀκόμη, μέχρι τέλους τοῦ χοροῦ.

Αὐτὴ ἡ δὴν βέβαια τὸν νῆχαρίσκει, διότι τὸν διεσκέδαζεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ δράματος ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ αὐτουργός.

Αὐτὴν τὴν κίνησιν ὅλην οἱ γονεῖς τοῦ Ἀκωνος τὴν παρηκολούθουν μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐγκαύχησιν.

Τὸ παιδί των, ὁ λέων των, τὸ καμάρι των ἦτο ἀνάρπαστον.

— Εἶναι τὸ μεγαλιτέρον μου κεφάλαιον, ἐσκέπτετο ὁ Ἄκωνος· μὲ τὸν Πῶλ θὰ χοροῦν στὰ χρηματοφυλάκιά μου μερικὰς χιλιάδας λίρας. Χρειάζονται, διὰ νὰ δυναμώσουν λίγο ἀκόμη τῆς δουλειῆς τῆς τραπέζης.

— Δὲν θὰ τὸν δώσω πολὺ εὐκόλα, διαλογίζετο ἢ κ. Ἀκωνος· μοῦ κάνουν ὅλες τὰ γλυκὰ μάτια, ὅλοι θέλουν νὰ γίνουν συμπέθεροι μὲ τὸν Ἄκωνος, μὰ θὰ μάθουν, ὅτι ὁ Πῶλ δὲν θὰ πωληθῇ σὲ ὅποια τύχη. Ἄς τὸν ἀφήσω ὅμως τώρα νὰ γλεντήσῃ τὴν νεότητά του καὶ τὴν ζωὴν του, ἄς τὸν ἀφήσω νὰ χαρῆ.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἢ κ. Ἀκωνος ἄφινε τὸν ἑαυτόν της νὰ χαρῆ τὰ ξεθυμασμένα της νεύματα εἰς τὰς ἀγκάλας νεωρῶν χορευτῶν, εἰς τὰς ἀγκάλας πρὸ πάντων τοῦ Ζάρα.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
τοῦ νεωτέρου συρμοῦ
εἰς τὸ κατάστημα τῆς δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δίοδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5.
*Ἐν αὐτῷ θὰ εὐρετε προθύμιαν,
ταχύτητα, ἀφθονίαν ὑλικῶν
καὶ τιμὰς εὐθηνοτάτας.*
ΚΑΛΑΙΣΘΕΙΑ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΣΤΥΠΑ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ

« Vie sans amour,
Jour sans soleil... »

Οἱ στίχοι αὐτοί, εἴτινες παραβάλλουσι τὴν ἀνεῦ ἔρωτος ζωὴν ὡς νεφελώδη ἡμέραν, μοὶ ἐπῆλθον ὅλων τυχαίως εἰς τὴν μνήμην καὶ αὐτοὶ μὲ ἔκαμαν νὰ σκεφθῶ, ὁποίους ὕμνους ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ἔρωτα, τὸν *πονηρὸν αὐτὸν καὶ χαϊρέκακον* υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης, οἱ διάφοροι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι τῆς σήμερον ποιηταί, εἴτινες ἀνεβίβασαν αὐτὸν μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ, καὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους τὸν ἐξίσωσαν καὶ ἔστασαν μὲ τὰ εὐσδέατα ρόδα καὶ ὠραιότερα ἴα, καὶ πρὸ τῶν πεδῶν τοῦ ὁποίου κατέθεσαν τὴν ἄπειρον λατρείαν των, καὶ θυμίαμα προσέφερον εἰς τὴν ἐκλαμπρὸν καὶ ὡς ὁ ἥλιος φωτοβόλον καλλονὴν του, καὶ ἐχρῶσαν τὰς πτέρυγας του, καὶ ἀνεβάπτισαν ἐντὸς τοῦ γλυκυτέρου βαλσάμου καὶ τῆς τερπνοτέρας ἀγαλλιάσεως τὰ δηλητηριώδη βέλη του, καὶ ἐμακάρισαν τοὺς ὑπὸ τῶν βελῶν του τιτρωσκομένους! Καὶ ὄχι μόνον ὕμνους, ἀλλὰ καὶ ἀγάλατα ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν του!

Καὶ ἐνεβυσθήθη εἰς σκέψεις καὶ μελαγχολίας! Διὰ τὴν ἐν τῷ ἔρωτι, τὸν ὁποῖον ὡς θεὸν παριστάσει καὶ ὡς τὸ εὐγενέστερον καὶ ἰδανικώτερον αἰσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τιτλωφοῦσι, καὶ διαγωνίζονται εἰς πρῶτος νὰ ἐξυμνήσῃ αὐτὸν περισσότερο, νὰ παραγωνίζωσι πάντοτε καὶ περιφρονῶσι τὸ ἀληθὲς εὐγενέστερον, ἰδανικώτερον, ἀγνότερον καὶ γλυκυέστερον τῶν αἰσθημάτων, τὴν *φιλίαν*;

Οὐδὲς σχεδὸν ὕψους φωνῆν ὑπὲρ τῆς φιλίας! Ἐλάχιστοι δὲ εἶναι οἱ ποιηταὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐχόρδισαν τὴν λύραν των ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ οὐδὲν ἀγαλλμα, ἂν δὲν ἀπαιτῶμαι, ἀνηγέρθη ποτὲ ὑπὲρ τῆς φιλίας. ὦ! πόσον ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἀγνώμων καὶ ἄδικος! ἐσκέφθη.

Παραγγορίζουσι τὴν φιλίαν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνως ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τοῦ βίου καὶ ἐν ταύτῃ νὰ εὐρῶ παρηγορίαν τῶν θλίψεων του καὶ τῶν δεινῶν του ἀνακούφισιν, καὶ στρέφονται πρὸς τὸν ἀδιόλακτον ἔρωτα, καὶ ἀναγκαλίζονται ἐκείνον, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ποῖς χαρίζει, εἰμὴ θλίψιν καὶ ὀδύνην!

Ἄλλ' ἴσως ἔχω ἴδιον, ἐσκέφθη. Ἄφου σύμπος σχεδὸν ὁ κόσμος τὸν ἔρωτα ἐξυμνᾷ, σημεῖον, ὅτι ὁ ἔρωτος εἶναι ἀνώτερος τῆς φιλίας καὶ ἀξίως ὅλης αὐτῆς τῆς ἀποθεώσεως. Καὶ προσεπάθησα νὰ πείσω ἑμαυτόν, ὅτι οὕτως ἔχει.

Ἡ καρδία μου ὁμως ἀνίσταται καὶ ἀνασταταεῖ!

— Ἡ φιλία, μοὶ λέγει, ἡ φιλία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πολλοὶ μὲν δυστυχῶς, δύνανται ἀπιτυχῶς νὰ ὑποκριθῶσιν, ὀλίγοι δὲ ἀληθῶς νὰ αἰσθανθῶσιν, ἐκείνη εἶναι τὸ γλυκυέστερον καὶ εὐγενέστερον τῶν αἰσθημάτων, ἐκείνη καὶ μόνη!

Καὶ ἐγὼ εἰς περισσώτερας εἶτι βυθίζομαι σκέψεις, προσπαθῶν νὰ πείσω τοῦλάχιστον ἑμαυτόν, ὅτι ὁ ἔρωτος καὶ ἡ φιλία ἔχουσι τὴν ἴδιαν ἀξίαν καὶ τὴν αὐτὴν κατέχουσι θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου.

Α. Δ. ΔΑΒΕΙΛΑΔΗΣ

ΑΝΘΙΣΤΙΣ

Μέσα στὸν καταπράσινο δρομίσκο, ποῦ βγαίνει στὸ χωριό, ἕνα εὐμορφὸ πρῶτ τοῦ Μαΐου, ποῦ τὰ πουλάκια ψάλλανε κάτω ἀπ' τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῶν δένδρων γλυκὰ-γλυκὰ, συνήντησα τὸ ρόδο μὲ τὸ ρόδο νὰ γελᾷ.

Μέσα στὸν χαρούμενο τὸν δρόμο, ποῦ ὀδηγεῖ στὴν ἐκκλησιά, μ' ἕνα ὠραῖον ἥλιο, τὴν ὥρα, ποῦ τὸ κωδονοστάσιο ἀργὰ-ἀργὰ χτυποῦσεν, εἶδα τὸν κρίνο μὲ τὸν κρίνο νὰ κοκκινίζῃ ντροπαλά.

Σύμβολα διάφορα· ἡ αἰσθησις ὁμως εἶναι ἡ ἴδια. Τὸ νὰ γελᾷ καὶ νὰ κοκκινίζῃ ντροπαλά, εἶναι σημεῖον ἔρωτος καὶ ἀγάπης φανερόν! Τὸ καθένα προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ ποῖο ἀπ' τὰ δύο ἀγαπῶ. ὦ! ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ ρόδο γιὰ τὴν φίλην καὶ τὸν κρίνο γιὰ τὴν γυναῖκα.

... Μέσα στὸν ἀέρα θορυβώδη φιλία ἀντηχοῦν...

Στὸ χέρι ἐνὸς ἔραστοῦ εἶδα τὸ ρόδο νὰ περνᾷ καὶ ὕστερα τὸ κρίνο στὸ χέρι ἐνὸς μελλονύμφου. Τὰ σημεῖα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγάπης. Μὰ παράξενο... Τὸ ρόδο ἐκοκκίνιζε τώρα ντροπαλά καὶ ὁ κρίνος ἐγελοῦσε γλυκὰ-γλυκὰ.

(Leon Dierx)

ΜΙΧ. Κ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Ἐφθασαν ἐσχάτως :

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμοποιητικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀντανθίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δάγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποσῶν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαλείφει καὶ τὰς παλαιωτέρας οἰκνῶδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δάγμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (κρατεῖ ὠραίότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnieres*. Πισταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου. Ταινία πρὸς διακρίφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖνα κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατὰ-ληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ **ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ**

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΡΕΡΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν καουτσούκ (chambreaux) αὐτοκινήτων ἢ ποδηλάτων. 78

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ Mæterling «Moreaux Choisis» καὶ J. Richepin «La «Glu». 82

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἶτε ὀλόκληρον, εἶτε καὶ εἰς τεμάχια, οἰκόπεδον 2500 πηχέων με δύο πρόσωπα ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Μακροχωρίου. Τιμὴ συγκαταβατικῇ. 80

ΠΩΛΕΙΤΑΙ φωνογράφος με πλάκας, με ὠραία τεμάχια. 76

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ δύο ραπτομηχαναὶ με πόδι εἰς ἀρσὴν κατὰστασιν. 75

ΑΙΤΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙ θάσιν εἰς κατοικίαν, εἶτε εἰς ξενοδοχεῖον ἢ εἰς ἀποθήκην, ῥάπτρια κεντημένη. 77

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ταχυγράδου παρὰ πεπειραμένου βιο- λιστοῦ εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. Ὅροι διδασκαλίας: 1 1/2 — 5 μ.μ. καθ' ἑκάστην. 79

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γαλλικῆς. Μέθοδος Berlitz καὶ Alge. Διδασκαλία εὐμέθοδος καὶ πρακτικῇ. Ὅροι λίσαν συμφεροντικοί. 81

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

ἀποταθῆτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ.

Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ (Α' τάξεως)

καὶ θὰ λάβετε τὰς πλέον ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ νομικὰς πληροφορίας καὶ ὁδηγίας. Ἐνα- λαμβάνει τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν αὐτῶν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρμοδίων δι- καστηρίων καὶ κυβερνητικῶν τμημάτων.

Γαλατῆ, ΜΙΝΕΡΒΑ χάν, ἀριθμ. 36, (ἀνωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρο-μαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παρμάν Καπού, ὁδὸς Δζαμιτζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διακρίτωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀπὸ ἀνω χειρομάντιου, ἀποταθῆτε ἐπὶ πρὸς αὐτόν.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΜΕΡΙΣ

Μετὰ τὰς πικρὰς τῆς μοιτικῆς αἰσῶς, ἐμφρόσυνος μᾶς ἦλθεν ἡ εἰδήσις, διὰ σήμερον, Σάββατον, κατὰ τὰς 5 μ.μ. ἀκριβῶς, ἐν τῷ Χειμερινῷ Θεάτρῳ Μνηματικῶν θὰ γείνη ἡ ἐκτέλεσις ἑξαισιῶν ἐν φωνητικῇ μουσικῇ συνθέσεων, ὑπὸ τῶν μαθητῶν, κυριῶν καὶ δεσποινίδων, τῆς κοθηγητικῆς δεσποινίδος Οὐρανίας Παπαδόπουλου, διπλωματούχου τοῦ Ὁδοῦ Βερολίνου, ἥτις, μετὰ συστηματικὴν διδασκαλίαν, παρεσκευάσεν αὐτὰς ἁμμελῶς καὶ θέλει νὰ παραστή διγίμα τῆς ἀθορυβίου ἀργασίας τῆς.

Εὐγενεῖς καὶ φιλόμουσοι δεσποῖναι, αἱ κυρίαὶ Παζῆ, Ὁρφανίδου, Περσινάκη, Ἡλιάσκου καὶ Σγουρδαίου, ἐπέλαβον τὴν προεστίαν τῆς ὁρκίας ἡμερίδος, ἐντελῶς οἰκογενειακῶν ἐχούσης χαρακτῆρα, διὰ νὰ ἐνθαρρύνωσιν ἐπιδοῦν τοιαύτης σοβαρὰς ἀργασίας, ἥτις καὶ μόνη προάγει τὴν τέχνην.

Καὶ θὰ ἀκούσωμεν σήμερον ἐν μονοφωνίᾳ, διφθιαῖς καὶ τριφωνίαις καὶ ἐν χορῶδιαις ἐκτελού- μενα ἀριστουργήματα τοῦ Παλαιστρίνα, Μπαῖνι, Τζιορδανι, Χαϊδὸν, Μότσαρτ, Ροσσίνι, Σοπῆν, Σοφίστερ, Γκουνώ, Μπιζέ, Καλομοίρη, Σαμάρα, Δονιζέτι, Μότσαρτ, Βένεττινι κλπ. ὑπὸ τῶν κυριῶν Κόντου καὶ Γιούγκοβινς καὶ τῶν δεσποινίδων Ἐλεονώρας Ἀνδρειωμένης, Μαλβίνας Θεοδορί- δου, Ἀνδρονίκης Παπαδοπούλου, Φωφῆς Ὁρφα- νίδου, Ἰουλίης Περσινάκη, Ἄννας Πάπη καὶ Κοσμάκης. Τὰ ζῶματα ταῦτα, διδασκόμενα μεθο- δικῶς καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀληθινῆς τέχνης, δὲν παρεσκευάσθησαν, διὰ νὰ ἀναδειξοῦν θεα- τρικὰς καλλιτέχνιδας, ἀλλὰ διὰ νὰ δαξωσιν ἀπλῶς τὴν οὐμνὴν καὶ πιστὴν ἑθνητικὴν μουσουργημά- των, ζωογονουμένων μὲν ὑπὸ τῆς ἰδιοφυΐας, ρυθμῶν ζομένων ὅμως πάντοτε καὶ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆς με- θόδου.

Θὰ συνωδεύωσι δὲ τὰς ψαλλούσας, συμπράτ- τοντες εὐγενῶς, ἡ δεσποινὶς Ὀλγα Καραγιαννίδου καὶ ὁ κ. Κόρρης.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην ἡμερίδα, ν' ἀποταθῶσι δι' εἰσιτήρια εἰς τὰ καταστήματα: Παπαδοπούλου (χαρτοπωλεῖον καὶ τυπογραφεῖον), Μνηματικῆ, 17, Παξιμαδῶ (ζαχαροπλαστεῖον), Τεπέμπασα, 22—23, γωνία διόδου Χατζοπούλου, καὶ Σακελλαρίδου (χαρτοπωλεῖον), Μεγάλῃ Ὁδῷ, 105, νὰ καταλάβωσι δὲ τὰς θέσεις των ἐν τῷ θεάτρῳ πάντοτε πρὸ τῆς 5 μ.μ. ὥρας.

Τὸ κατάστημα νεωτερισμῶν

« ΝΕΣΤΕΡΕΝ »

ΚΑΣΗΜ ΖΑΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ καὶ Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ μετεφέρθη εἰς τὴν ὁδὸν Βακτοῦ Καπού, κάτωθι τοῦ Δζαμτζή βέη χάν, 18, ἐναντι τοῦ Ὁρόσδη Μπάκ. Πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων μαλλίνων καὶ μεταξωτῶν. Ἀφίξεις πρόσφατοι ὄλων τῶν γούστων. Τιμαὶ ἀνευ συναγωνισμοῦ. Μία ἐπισκεψίς ἀρκεῖ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Κ Τῇ αὐρίῳ Κυριακῇ, 7 Μαΐου, τελοῦντες ἐν τῷ ἐν Ταταούλοις ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου το ἐτήσιον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀνα- παύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν

Μεγαλῆ Ἀγγελόπουλου, παρακολουθῶμεν ὑμᾶς, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, παρα- στήτε εἰς τὴν ἐπιμνημόσυτον ταύτην τελετήν. Πέραν, τῇ 6 Μαΐου 1917.

Ἡ βαρυσπενθοῦσα σύζυγος Ἀμαλία Μ. Ἀγγελόπουλου Τὰ τεθλιμμένα τέκνα Καλυψὼ Κ. Κοκκινάκη, Ἀχιλλεὺς Μ. Ἀγγελο- πούλου, Ἀθηνᾶ Ε. Μαυρίδου. Οἱ τεθλιμμένοι γαμβροὶ Κωνστ. Κοκκινάκης, Εὐδύμιος Μαυρίδης.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀπονομὴ παρασήμου.— Μετὰ πολλὴν χαρὰν ἀγ- γέλλομεν, διὰ τὴν βουλγαρικὴν κυβέρνησιν, δεδόντας ἐκτιμῶσα τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητα τῆς Α. Ε. τοῦ Γεν. διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τοῦ τύπου Χικμέτ βέη, καθὼς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἐκτελεῖ τὰ ἐμπιστευμένα αὐτῷ ὑψηλὰ καθήκοντα, ἀπένευμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τῆς Πολιτικῆς ἀξίας β' τάξεως. Εἰς τὰ πολλαχόθεν πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα συρ- ρέοντα συγχαρητήρια ἐνοῦμεν καὶ τὰ ἡμέτερα.

Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος.— Γενομένων τὴν Κυρια- κῇ τῶν ἀρχιερατικῶν τοῦ Συλλόγου διὰ τὸ ΝΖ" (1917—1918) συλλογικὸν ἔτος, ἐξελέγησαν: πρό- εδρος ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης, ἀ' ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Χρ. Πανταζίδης, β' ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἀντ. Κρη- τικός, γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Εὐθ. Μαυρίδης, εἰδ. γραμματεὺς ὁ κ. Παν. Μηλιώτης, ἐφορος, τῆς βιβλιοθήκης ὁ κ. Ἰωάνν. Παπαδόπουλος, ταμίας ὁ κ. Παν. Β. Θεοδοσιάδης, λογιστὴς ὁ κ. Ἰ. Ἀνα- γνωστόπουλος, μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς ὁ κ. Δημ. Σάρρος, μέλη τῆς ἐλεγκτικῆς ἐπιτροπῆς οἱ κύριοι Περ. Τιβέριος, Σοφ. Α. Κουδοβερδύγλους καὶ Γ. Γαγούσοπουλος, ἐφορος τῶν ἀρχαιολογικῶν συλλογῶν ὁ κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης καὶ ἐφορος τῆς ὀργανοθήκης ὁ κ. Ἀναστ. Μισορλόγλου.

Εὐτυχεῖς γάμοι.— Δύο νεαρὸς ὑπάρξεις, τὸν γναστον εἰς τὸν τραπεζιτικὸν κόσμον καλλιστον φίλον κ. Παντελῆν Σκουρτῆν καὶ τὴν χαριτωμένην δεσποινίδα Εὐγενίαν Κορολόγου, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ ἦνωνε τὸ ἀγνότερον τῶν οἰσθημάτων, συν- ἔδεσε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ ὁ Ὑμέναιος. Οἱ κῆποι τοῦ Ὁρτάκιοι ἐλεηλατήθησαν ἀπὸ τὸ πρῶν, διὰ νὰ σχηματισθοῦν αἱ κομψότεραι ἀνθο- δέσμαι, αἱ ὁποῖαι, κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα πλούσια δῶρα, προσεφέρθησαν εἰς τοὺς νεογμούς. Τὸ θαυμασιώτερον ὅμως καὶ ἀρμονικώτερον μουσικὸν ἀπετέλει αὐτὴ ἡ περικαλλὴς νύμφη, ἀληθινὴ Νε- ραῖδα τῶν παραμυθιῶν, καὶ ὁ κομψὸς γαμβρός. Τὰ ἀβρότερα ἀρώματα τῆς ἐκπνεύσεως ἀνοίξεως ξεψυχῶν εἰς τὸν δρόμον τοῦ εὐτυχισμένου ζεύ- γους, διὰ νὰ τὸν κρατήσωσιν πάντοτε μυροδόλον καὶ ἀνθόσπαρτον.—Μ.

Ἐπερ τῶν ἀστεγῶν.— Ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἐν Γαλιτῇ τὸ ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον στεγάσει τὰ ἀστεγα ὄρφανά, καὶ εὐρέθημεν εἰς τὴν ἐξυμνοῦσαν θεοῖν νὰ διαπιστώσωμεν τὴν γενομένην ἐκεἶ στοργικὴν ὄντως καὶ ἀληθῶς φιλάνθρωπον ἐργασίαν. Αἱ καταβαλλόμεναι μέριμναι, ἡ μητρικὴ περίθαλψις, ἡ παρεχομένη εἰς τὰ ὄρφανά, καὶ ἐν γένει ἡ ὑπὲρ αὐτῶν φροντίς καὶ μέριμνα, εἶναι ἀξία πάσης ἐξάρσεως καὶ παντὸς ἐπαίνου. Διὰ τὸ ἴδρυμα τοῦτο αἱ κυρίαὶ Μ. Κομποθέτρα, Η. Ρα- φηοπούλου, Κ. Ἀπέργη, Κ. Νικολαΐδου, Α. Κων- σταντινίδου καὶ Σκαναβῆ, καὶ οἱ κύριοι Μ. Γρηγο- ριάδης, Σ. Ψωμάδης καὶ Παν. Ἀπέργης, ἀποτε- λοῦσι τὴν ψυχὴν τοῦ σωματικῶν αὐτοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου καὶ μοχθοῦσι πρὸς ἐπιτέλειον ἐργῶν εὐγε- νοῦς καὶ φιλάνθρωπου. Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τὸ ἔργον των αὐτὸ καὶ τὰς εὐχὰς μας ὑπὲρ τῆς εὐδωδέσεώς του ἀπευθύνομεν.

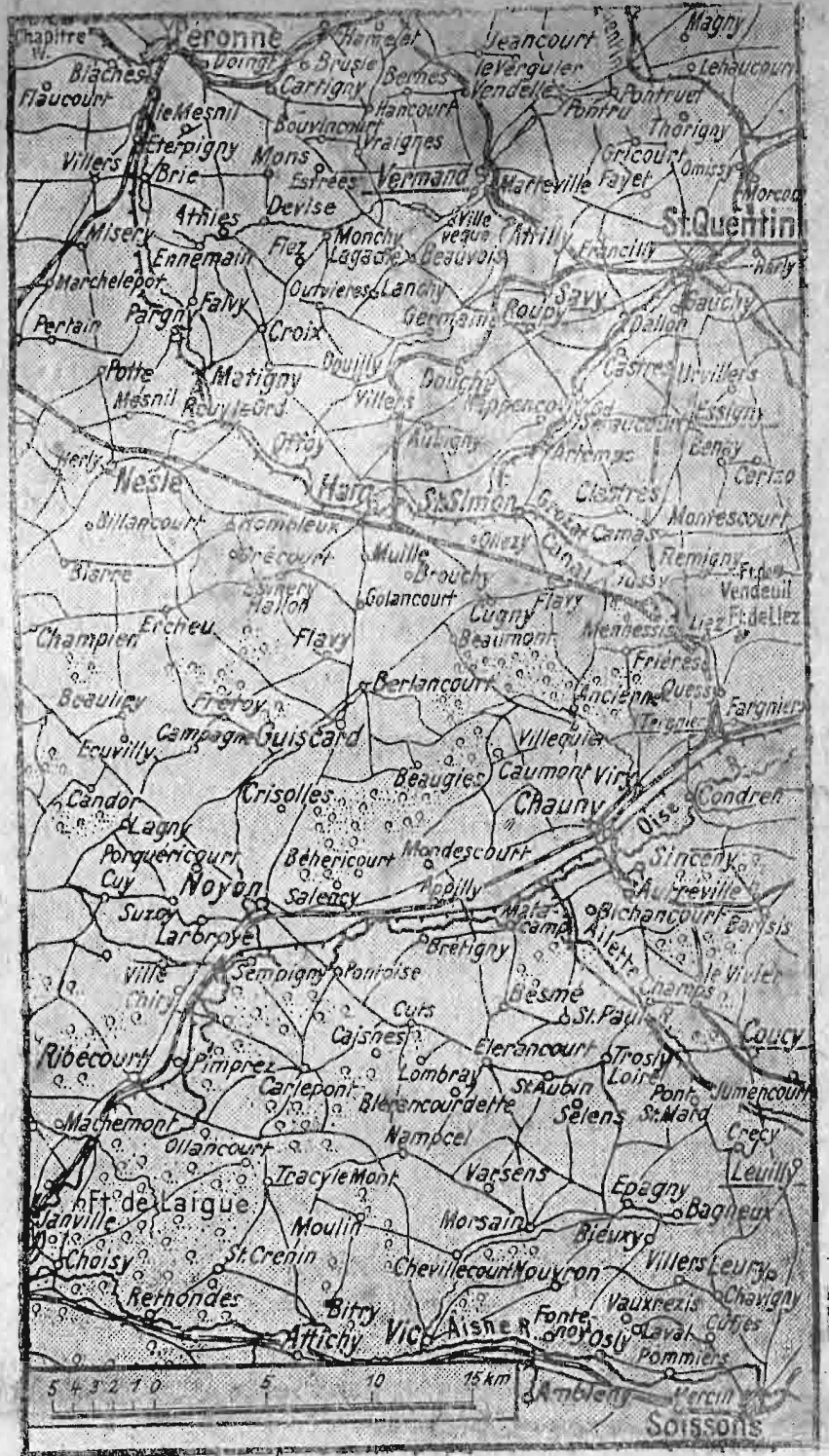
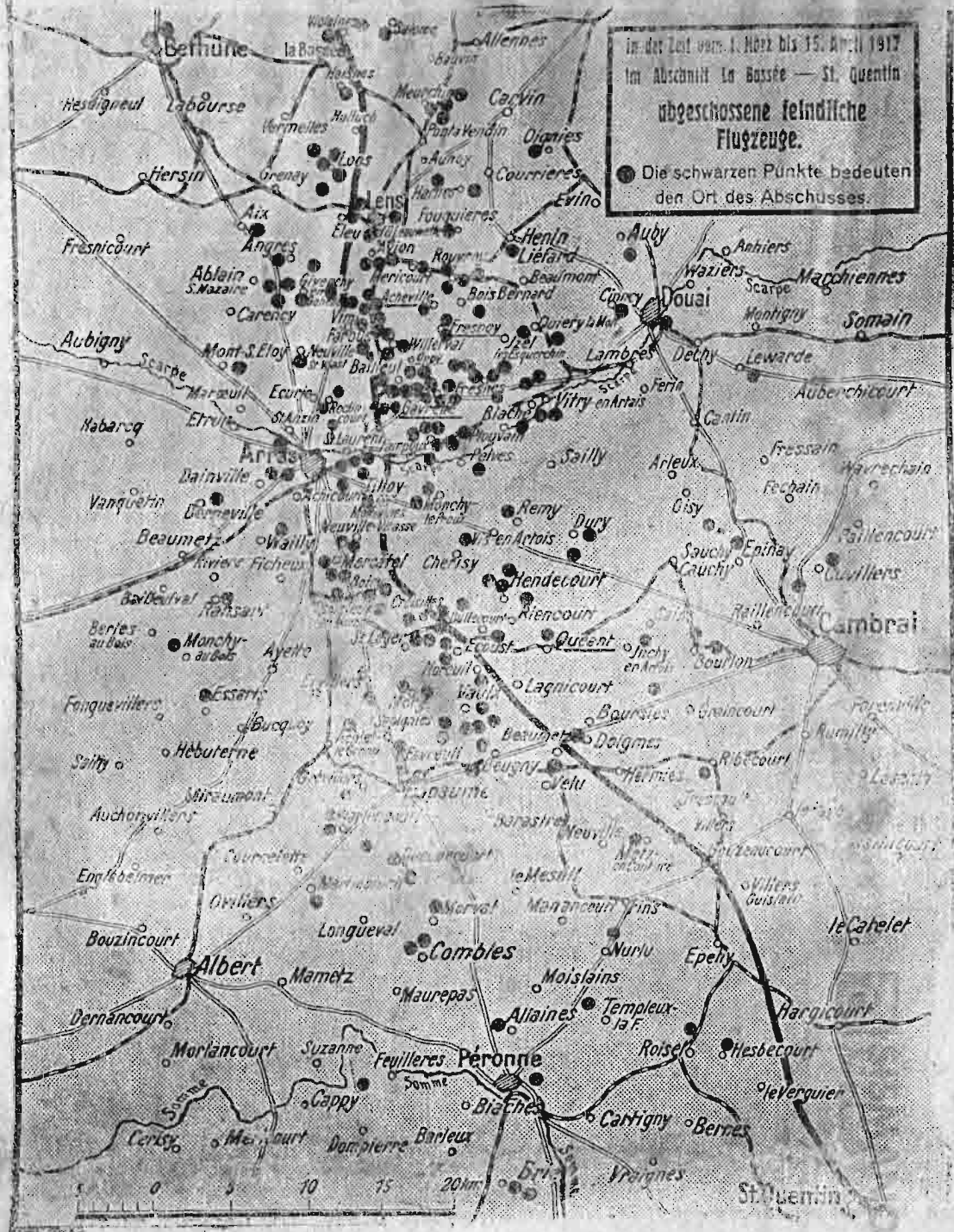
Θάνατοι.— Ἀπεβίωσεν ἐν γήρατι μακαριστῷ καὶ ἐκηδεύθη τὴν Τετάρτην, ἐν Ὁρτάκιοι τοῦ Βοσπόρου, ὁ Ἰωάννης Μ. Κάμπτε, κρησιτὸς καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, διακρηπῆς ἄλλοτε καὶ ἐπὶ σπανίᾳ μορφῶσι διακρινομένη φυσιογνωμία ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ τῆς Ἀνατολῆς. Συλλυ- ποῦμαι ἐγκαρδίως τὴν εὐγενεστάτην χήραν τοῦ μακαριστοῦ κ. Μαρίαν καὶ τὴν χαριτωμένην θυγα- τέρα του κ. Ἑλληνίχην μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου συζύ- γου τῆς κ. Ἀθρ. Ι. Φωτιάδου, δικηγόρου.—Δημή- τριος Μ. Μελισσόπουλος.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἀπεβίωσεν ἐν Πέραν ὁ Νικόλαος Ψωμόπουλος, πρόσωπον λίαν συμπαθῶς γνωστὸν εἰς τοὺς κύκλους τῆς παρ' ἡμῶν δημοσιογραφίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ μετ' ἀφοσίωσιν καὶ ζήλου εἰργάσθη. Ἀπευθυνομεν τὰ συλλυπητή- ριά μας εἰς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν τοῦ ἀοι- δίμου.

Διορισμός.— Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀναγράφο- μεν, διὰ τὸν ἡμέτερον ἀγαπητὸν φίλον κ. Πρόδρομος Γιανιόπουλος, ἐκτιμηθέντων δικαίως τῶν πολλα- πλῶν του προσόντων, διορίσθη κυβερνητικὸς ἱατρός ἐν Χαρταλιμῇ. Παρακολουθήσαντες καὶ ἐκτιμήσαν- τες κατὰ βάθος τὴν ἐπιστημονικὴν δεινότητα, τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὸ ἐντιμώ- τατον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πεπειραμένου ἀσκλη- πιάδου, συγχαίρομεν αὐτῷ ἐκ καρδίας, καὶ τῷ εὐχό- μεθα καὶ ἀνωτέρας θέσεως.—Α.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμιστὶ χάν, 14—15, ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχού- σασ τιμὰς τῆς ἡμέρας ὄλα τὰ εἶδη τῶν χρωματῶν, ἐξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγ- χει ὄλας τὰς κληρώσεις τῶν λα- χειοφόρων ὁμολογιῶν. Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Τὰ ἀπὸ 1 Μαρτίου μέχρι 15 Ἀπριλίου 1917 μεταξύ τῆς Λά Μπασσέ καὶ τοῦ Σαιν-Καντιέν καταρριφθέντα ἐχθρικά ἀεροπλάνα.
(Αἱ μαῦραι σιγμαί δηλοῦσι τὸν τόπον τῆς καταρρίψεως).

Χάρται τοῦ Δυτικοῦ μετώπου.

ΟΙ ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ

Τῇ κυρίῳ I. T.

Κυρά μου, οἱ ντολμάδες σας, μὲ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα, καθὼς μ' ὑποσχέθηκατε, δὲν μύριζαν καρδύλα. Ἀλλοιώτικους τοὺς νόμιζα τοὺς γυαλιτζῆ ντολμάδες, ἐκείνοι ὅμως, φαίνονται, δὲν εἶν' γιὰ τοὺς ψαλτάδες. Τὰ φύλλ', ἀν ἦταν τῆς καρδιάς, δὲν ἦταν τῆς δικῆς σας, ἦταν τοῦ μπαξεβάνη σας ἢ τοῦ ζαχαβατζῆ σας· τὸ ρόζι ἦταν ἀληθινὸ, καὶ ὄχ' ἢ ὀμίλια, ἐκείν' ἢ ἀιελίσωη γλυκιά σας φιναρία· λαμπρὸ τὸ λάδι των, ἀλλὰ δὲν ἦταν τῶν ἐλῶν σας, τῶν μαύρων δυό, κυρία μου, καὶ φλεγερῶν ματιῶν σας· ἢ σύβρασις ἀληθινή, πολὺ γλυκιά τὴν βρήκα, μὰ ἔλειπε, κυρία μου, ἢ ἰδική σας γλύκα· καὶ τὴν δική σας μρωδιά δὲν ἐννοίωσα, διότι μυρίζαν ἀληθινὸ ὠραῖο τερσόνι. Μὲ συγχωρεῖτε, ἦταν ἀνάλατοι κομμάτι, τοῦ πνεύματός σας ἔλειπε, κυρία μου, τ' ἀλάτι· καὶ, τέλος, δὲν τοὺς βράσατε στὴν φλόγα τῆς καρδιάς σας, τοὺς ἔβρασε μ' ἀληθινή φωτιά ἢ Χιώτισά σας. Τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσά μου εἶν' εὐχαριστημένη, μὰ ἡ καρδιά μ' ἀληθινὸν ντολμάδες δὲν χορταίνει. Ὅμως κ' αὐτοὺς τοὺς ἔφαγα, κυρά μου, ἐγγνωμόνας κ' ἄς τρώγη τοὺς ἀλλοιώτικους ὁ σύζυγός σας μόνος.

Γ. ΑΦΘ.

Ἀπάντησις εἰς τὸ ἀνωτέρω.

Νὰ εὐχορτάσω, φίλε μου, μὲ τοὺς ντολμάδες θέρρασα, μὰ βλέπω, πῶς ἀνέλπιστα μεγάλο ψάρι ψάρεσα· μιά συνταγή περιφρημη, τοὺς γυαλιτζῆ πῶς κάνουνε καὶ τί, γιὰ νὰ μὴν τρώγονται, καρδύκενμα τοὺς βάνουνε. Ἀδικῶς πῶς τοὺς πήρατε· λοιπὸν περιφρανεύτηκα· δὲν ἤξευρα, πῶς θέλατε τὰ φαγητά σας ψύτικα. Τώρα μαθαίνω ἀπὸ σὰς τὴν τέχνη τοῦ βρασιματος· δὲν εἴξευρα νὰ τυλιχθῶ μέσα σὲ φύλλα κλήματος,

καὶ οἰς, σὰν Κρόνος λαίμαργος, ἀμέσως νὰ μὲ χάψετε καὶ στὴν μεγάλη σας καρδιά ἀμέσως νὰ μὲ θάψετε. Ντολμάδες μὲ τὸ πνεῦμά μου, ἀν ἔκανα, θὰ τὰχανα· πῶ χει πιπέρη ἀφθονο τὸ βάζει καὶ στὰ λάχανα.

I. T.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀμφιθέατρον.— Μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τὸ ὠραιότερον καὶ τραγικώτερον δράμα: Ὁ υἱὸς τῆς μοίρας. Ρωμαντικὴ δράσις εἰς ἓνα πρόλογον καὶ 4 πράξεις, μὲ τὴν Σόχανσεν τὴν μεγαλειτέραν Σουηδὸν κωμικὴν τέχνην.

Κοσμογράφος.— Ὁ κινηματογράφος οὗτος διακρίνεται διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ταινιῶν του καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πάντοτε κοσμοβριθής. Τὴν εβδομάδα ταύτην νέαι πόλιν ἐκπλήξεις.

Κορψαὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες,
Διὰ τὰ καπέλλα τῆς ἐποχῆς προτιμήσατε τὸ νέον κατὰστημα τῆς κυρίας

ΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ
Πέραν, ἐναντι τοῦ Σίγγερ, ἀρ. 348.

Ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ εἶδη εἶναι τοῦ τελευταίου σουρμού, ἢ δὲ καλαισθησία ἀπαράμιλλος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

- Θάνατος.— Συμβάν ἀνάποφρευκτον, ταξίδιον ἀβέβαιον, ὑπεκείμενον δακρύνειν διὰ τοὺς ζῶντας, ἐπιβεβαίωσις τῶν διαθηκῶν, κλέπτεις τῶν ἀνθρώπων.
- Θησαυρός.— Καλὴ καὶ ἀνάστατος οὐζυγος.
- Ἰδανικόν.— Πηγὴ τῶν ὠραίων τεχνῶν.
- Ἰδίωμα.— Ἀπολογία τῶν μαρῶν.
- Ἰματισμός.— Φιλοσοφία τῆς γυναικός.
- Ἰνδαλμα.— Εἶδalon διὰ τοὺς ἀγρίους· γυνὴ διὰ τοὺς πεπολιτισμένους.
- Καλλιτέχνης.— Ἀνθρώπος μὲ μακρὰ μαλλιά.
- Καρδιά.— Ἰσχυρότατος μαγνήτης.— Ὅργανον, τὸ ὁποῖον κάμνει... τὰ καὶ ἐνίοτε τικ!...
- Κάτοπτρον.— Γυμνὴ ἀλήθεια.— Ὁ μεγαλείτερος φίλος ἢ ἐχθρὸς τῆς γυναικός.
- Κόλαξ.— Μεγεθυτικὸς φακὸς τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦναντίον.
- Κόσμος.— Ψηλάφημα δεσποινίδων.
- Λεπτὰ.— Τὸ ὄνειρον τῶν ἀπεντάρων καὶ τὸ γόητρον τῶν πλουσιῶν.
- Διμοκοντόρος.— Προσωποποιήσις τῆς παροιμίας: «ἀπ' ἔξω κούκλα κ' ἀπὸ μέσα πανοσθια».

Ἡ ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Τὸν Μοῖ τὸν γιορτάσαμε καὶ πάλι μὲ χειμωνιάτικη κακομοιρία μεγάλη, μὲ λάσπη κ' ἓνα κροθὸ φοβερό, ποῦ τὸν κακό μας θύμιζε καιρό.

Κ' εἶσι νέα μόδα βρήκαμε καὶ τὴν παλιὰ στὴν κόχη τὴν ἀφήκαμε, ἦγον μὲ τοῦτ' νὰ γιορτέζουμε τὸν Μοῖ, ἀντὶ μὲ γάλα κ' ὄτι ἄλλο, ποῦ δὲν πάει.

A.

Προτιμᾶτε τὰ ποτὰ καὶ κρασόξυδα τῶν ἐν Πέραν ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Τύποις Ἀριστοβοῦλου, Ἀναστασιᾶδου καὶ Σαρ.